

Borys Grinchenko Kyiv Metropolitan University
Faculty of Romance and Germanic Philology
Linguistics and Translation Department

Translation Project:
Rendering Dark Academia Style in Ukrainian: The Case of Alexis
Henderson's *An Academy for Liars*

MA Paper

Nadiia Leikovska
PERm12404d

Research supervisor:
A.V. Chesnokova, Ph.D.

Цим підписом завідаю,
що подані на захист рукопис
та електронний документ
є ідентичні
04.12.2025

Kyiv 2025

Київський столичний університет імені Бориса Грінченка
Факультет романо-германської філології
Кафедра лінгвістики та перекладу

**Перекладацький проєкт:
Відтворення стилю Dark Academia українською мовою: Приклад книги
Алексіс Гендерсон *An Academy for Liars***

Магістерська робота
(ОР Магістерський)

Надія Лейковська
ПЕРм12404д

Науковий керівник:
канд. філол. наук,
професор Г. В. Чеснокова

Київ 2025

ABSTRACT

This translation work is devoted to the rendering of the style of the Dark Academia into Ukrainian, using a significant part of Alexis Henderson's contemporary Gothic novel *An Academy for Liars* as an example. The study is organized into two main analytical parts.

A fragment of the source text is translated into Ukrainian in the first chapter. The main goal of this translation was to achieve artistic accuracy and semantic adequacy by carefully balancing the lyrical, introspective style of the novel with its elements of psychological horror, which are characteristic of the Dark Academia style. The second chapter serves as a full commentary on the translation, demonstrating the various strategies necessary to overcome the stylistic hybridity of the source text – the coexistence of intellectual competence and moral decay. This section provides an in-depth analysis of the translation procedures used to handle stylistic, syntactic, lexical, and pragmatic nuances, including the rendering of cultural realities (such as Anglo-American academic settings and social customs) and the maintenance of the source text's complex rhythm and psychological tone across different linguistic levels.

Keywords: Dark Academia, stylistic hybridity, translation techniques, cultural realities, Gothic novel

АНОТАЦІЯ

Ця перекладацька робота присвячена відтворенню стилю «Dark Academia» українською мовою на прикладі значної частини сучасного готичного роману Алексіс Гендерсон «An Academy for Liars». Дослідження складається з двох основних аналітичних частин.

У першому розділі фрагмент вихідного тексту перекладено українською мовою. Головною метою цього перекладу було досягнення художньої точності та семантичної адекватності шляхом ретельного збалансування ліричного, інтроспективного стилю роману з його елементами психологічного жаху, що є характерними для стилю «Dark Academia». Другий розділ є повним коментарем до перекладу, в якому продемонстровано різні стратегії, необхідні для подолання стилістичної гібридності вихідного тексту — співіснування інтелектуальної компетентності та морального занепаду. У цьому розділі надано глибокий аналіз перекладацьких процедур, використаних для обробки стилістичних, синтаксичних, лексичних та прагматичних нюансів, включаючи відтворення культурних реалій (таких як англо-американські академічні умови та соціальні звичаї) та збереження складного ритму та психологічного тону вихідного тексту на різних мовних рівнях.

Ключові слова: Dark Academia, стилістична гібридність, перекладацькі техніки, культурні реалії, готичний роман

TABLE OF CONTENT

ABSTRACT	3
INTRODUCTION	5
CHAPTER 1. TRANSLATION OF THE FRAGMENT AN ACADEMY FOR LIARS BY ALEXIS HENDERSON.....	6
CHAPTER 2. TRANSLATION COMMENTARY.....	46
2.1 Book summary	46
2.2 About the author	46
2.3 Text characteristics	47
2.4 Rendering Dark Academia style in Ukrainian	47
CONCLUSIONS	60
REFERENCES.....	61

INTRODUCTION

Translation is essential for the preservation of cultural heritage and the formation of international literature. Translation allows societies to keep pace with intellectual, cultural and social progress that transcends national boundaries in an era of globalization and rapid information exchange. It acts as a bridge between civilizations, allowing readers to experience different worldviews and creative traditions without sacrificing the emotional depth or authenticity of the original text. Historical events, intellectual concepts and artistic movements are given new life in another language through translation, which broadens worldviews and enriches culture. Future generations of readers and ideas will be shaped by the dynamic literary activity of translation, which continues to grow.

Alexis Henderson's contemporary Gothic novel, *An Academy for Liars*, combines psychological horror, intellectual melancholy, and poetic contemplation, embodying the style of the Dark Academia (Nguyen, 2022). The story centers on Lennon Carter, a young woman seeking renewal at the mysterious Drayton College after experiencing trauma, self-destruction, and the corruption of her identity. Among the themes explored in the book are authenticity, mental instability, obsession, moral ambiguity, and the conflict between madness and knowledge. The universe, created in Alexis Henderson's expressive language, is characterized by the eerie academic conventions, philosophical contemplation, and eerie imagery typical of the Dark Academia style (.

When translating this work, in addition to specific lexical units, it is necessary to take into account the broader stylistic and cultural environment that shapes the aesthetics of the text (Shen, 2023). The story is full of culturally unique allusions to social customs, academic traditions, and psychological experiences that influence the reader's perception of the environment. We consider these culturally marked components as realities representing the Gothic traditions underlying the story, as well as the Anglo-American academic environment (Hogle, 2002). While maintaining clarity and accessibility for Ukrainian readers, the translation should preserve the emotional richness, symbolic elements, and stylistic hybridity of the original (Korunets, 2007).

This project aims to translate part of *An Academy for Liars* into Ukrainian, while maintaining artistic integrity, cultural authenticity, and semantic adequacy. It also analyzes the translation techniques used. The research objectives are as follows:

1. To analyze how the Dark Academia style is expressed in *An Academy for Liars*.
2. To identify linguistic levels (morphological, syntactic, stylistic, pragmatic) relevant to its translation.
3. To explore which translation techniques and strategies best convey the novel's atmosphere.

The study consists of an introduction, two main analytical parts, conclusions and an abstract. The second section offers an analysis of the methods used by the translator, while the first section focuses on the translation itself. The source text has 10071 words (68501 characters), and the target text has 8521 words (55345 characters).

CHAPTER 1. TRANSLATION OF THE FRAGMENT AN ACADEMY FOR LIARS BY ALEXIS HENDERSON

Source text	Target text
<p>here was something in the bathroom mirrors. Lennon first noticed when she was standing between them, preparing for her own engagement party. One of the mirrors hung above the sink behind her; the other hung above the sink in front of her. Standing between the two, she gazed with glassy eyes at the reflections of herself reflecting one another, on and on, shrinking into the dark and distant ether.</p> <p>Every one of them looked miserable, which was to be expected.</p> <p>Lennon had realized some time ago that her misery was less a problem with the wedding than with her. She had been in a bad way for months—unmoored, discordant, occupying her own body with a sense of unease, the way one might in an airport terminal or the lobby of a rent-by-the-hour motel. Her own flesh and bone a kind of liminal space.</p> <p>She'd hoped things would change with the engagement. So she'd attended the cake tastings and the dress fittings, and she'd made a deposit on the venue and secured a film photographer, who would be flying in from out of state for the occasion. She'd sent wax-sealed invites across the country to her family members and a few seat-filler friends. And now here she was, alone in her bathroom regretting everything and so desperate to be somewhere, anywhere, else that she would've almost rather died than face the engagement party outside her bedroom door. It was something of a miracle, then, that she finished her makeup. Her body seemed to perform the act without her, and when it</p>	<p>У дзеркалах ванної кімнати було щось дивне. Леннон вперше це помітила, коли стояла між ними, поки готувалася до власної вечірки з нагоди заручин. Одне дзеркало висіло над раковиною за її спиною, а інше – над раковиною перед нею. Вона стояла між ними, і її порожні очі метушилися між відображеннями одного та іншого дзеркал, відбивалися знову і знову та зникали в темному і далекому ефірі,</p> <p>Кожне з них виглядало нещасним, що було цілком очікувано.</p> <p>Леннон вже давно зрозуміла, що її нещастя було пов'язане не стільки з весіллям, скільки з нею самою. Вона вже кілька місяців почувалася погано: розгубленою, розладною, а її власне тіло додавало почуття неспокою, наче людині в терміналі аеропорту або у лобі мотелю, що здається в оренду погодинно. Її власне тіло і кістки були своєрідним проміжним простором.</p> <p>Вона сподівалася, що з заручинами все зміниться. Тому відвідувала дегустації тортів і примірки суконь, внесла завдаток за місце проведення весілля і найняла кінофотографа, який мав прилетіти з іншого штату спеціально для цієї події. Вона розіслала запрошення з восковими печатками своїм родичам і кільком друзям по всій країні. А тепер вона жалкувала про все це у своїй ванній кімнаті, а її душу розривало таке відчайдушне бажання опинитися десь, будь-де, що вона майже воліла б краще померти, ніж зіткнутися з вечіркою з нагоди заручин за дверима своєї спальні. Тож те, що вона закінчила макіяж, вже було чимось на зразок дива. Її тіло ніби виконувало цю дію без неї, і коли все було готово, вона дивилася на</p>

was done, she stared at all of her faces in the mirror and saw someone, many someones, that she didn't know.

And then she slapped herself.

One hand raised—all of the other Lennons in the mirror raising their hands with her—and a sharp pop across her freshly blushed cheek. The slap carried down through the legion of her reflections and then stopped.

One of the Lennons in the mirror didn't strike its cheek. It didn't move at all really, except to smile, its lips pulling up at the edges, as if the corners of its mouth were attached to strings that had been sharply tugged. Then it sidestepped out of line, edging up through the ranks, walking toward her. It was like her in almost every way—bony bronzed arms sparsely tattooed, thin high nose spattered with freckles, long braids unfurling halfway down her back—but there was one glaring difference between Lennon and the defecting reflection in the mirror: she had eyes, but this...thing did not. It strode toward her, smiling all the while.

Lennon wheeled to face the mirror behind her, saw nothing except the same girl moving toward her, through the shifting ranks of the line. Panicked, she glanced around the bathroom but saw that she was alone.

The defector was edging closer now, stepping gingerly around its peers, sometimes weaving between them, letting its fingers trail along their bare shoulders as it passed them by. It stopped only when it'd reached the reflection nearest Lennon and stepped up onto its tiptoes so that it was an inch or two taller. The aberration in the mirror slid its hands around Lennon's waist from behind, the way that a lover might. It opened its mouth and pressed a kiss into the soft juncture where neck curves into shoulder.

всі свої обличчя в дзеркалі і бачила когось, багатьох когось, кого вона не знала.

А потім вона дала собі ляпаса.

Підняла одну руку – і всі інші Леннони в дзеркалі підняли руки разом з нею - і різко вдарила по щоці, яка миттєво почервоніла. Ляпас прокотився по всьому легіону її відображень і зупинився.

Одна з Леннон у дзеркалі не вдарила себе по щоці. Вона взагалі не ворухнулася, а тільки посміхнулася, піднімаючи куточки губ, ніби вони були прив'язані до ниток, що сильно натягнули. Потім вона вийшла з ряду, просунулася вперед і підійшла до неї. Воно було схоже на неї майже в усьому: худорляві засмаглі руки з татуюваннями, тонкий кирпатий ніс, усіяний ластовинням, довгі коси, що спадали до середини спини. Однак, була одна явна відмінність між Леннон і спотвореним відображенням у дзеркалі: у неї були очі, а у цієї... річі — ні. Вона крокувала до неї, весь час посміхаючись.

Леннон повернулася до дзеркала за спиною і не побачила нічого, крім тієї ж дівчини, що наближалася до неї, пробираючись крізь мінливі ряди черги. У паніці вона озирнулася навкруги, але вона все ще була сама.

Потвора наближалася, обережно обходила своїх копій, іноді пробиралася між ними, відштовхувала їх оголені плечі, коли проходила повз них. Вона зупинилася лише тоді, коли дісталася до відображення, найближчого до Леннон, і піднялася на носочки, щоб бути на кілька сантиметрів вищою. Потвора в дзеркалі обійняла Леннон зі спини за талію, як це зазвичай робить коханий чоловік. Вона привідкрила губи і поцілувала м'яке місце, де шия переходить у плече.

Lennon stumbled, backing into the sink, arms wheeling, swiping a jar of cotton balls off the counter on her way to the floor. It shattered on impact beside her.

There was a beat of silence, followed by a knock at the door. She knew it was her fiancé, Wyatt, checking in on her. She was now more than an hour late to her own engagement party, and she could tell from the strained tenor of his voice that he was running out of patience. “Are you okay?”

“Yes, fine! I’ll be out in a second.” Gingerly, Lennon scooped up the glass shards and placed them in the trash, risking glances at the mirror all the while. The thing was gone, but she swore she could still feel the wet crescent of its kiss at the curve of her shoulder.

She scrambled to her feet and fled the bathroom.

The house was full of Wyatt’s faculty friends from the university where he worked. One of them, a WASPy woman in a tasteful tweed blazer, abruptly stopped whispering when Lennon emerged from the bedroom. She bore the decided stink of significance, which to Lennon smelled a lot like Chanel No. 5. The woman looked at Lennon, slightly startled, as if she were an intruder instead of someone who lived there.

This was the uncomfortable reality of her life in Denver. The obligatory check-ins from vague acquaintances upon the event of a police murder, or the subsequent protests that followed it. The offhanded inquiries about the details of her DNA makeup, her nationality, her place

Леннон поп’япиталася від дзеркала до раковини, розмахуючи руками, і збила з полиці баночку з ватними кульками. Баночка відлетіла, розбивши одне з відображень.

Настала тиша, а потім хтось постукав у двері. Вона знала, що це її наречений, Ваєт, прийшов перевірити, як вона. Вона вже більше ніж на годину запізнилася на власну вечірку з нагоди заручин, і з напруженого тону його голосу вона зрозуміла, що його терпець вичерпався.

- Все гаразд?

- Так, все добре! Я зараз вийду, - Леннон обережно зібрала уламки скла і викинула їх у смітник. Весь час вона поглядала на дзеркало, але потвора зникла, хоч вона і була впевнена, що все ще відчуває вологий слід її поцілунку на вигині свого плеча.

Вона підхопилася на ноги і вибігла з ванної кімнати.

Будинок був повний друзів Ваєта з університету, де він працював. Однією з них була жінка з вищого прошарку суспільства. На ній був вишуканий твідовий жакет. Коли Леннон вийшла зі спальні, вона миттєво перестала шепотітися. Від неї смерділо значущістю, в якій Леннон ледве розпізнала Chanel No. 5. Жінка дивилася на Леннон трохи здивовано, ніби вона була причепою, а не мешканкою цього будинку.

Такою була неприємна реальність її життя в Денвері. Обов’язкові нагляд від випадкових знайомих після вбивства поліцейського або протестів, що послідували за ним. Безцеремонні запитання про деталі її ДНК, її національність, місце народження, структуру волосся і чи дійсно воно її. Також були знайомі на вечірках у Ваєта, які запитували про колір її очей, звідки він і хто були її батьки. Потім були питання про її походження і про походження її батьків, бо ті самі знайомі тепер цікавилися, чи мали батьки її батьків такі самі

of birth, the texture of her hair, and if it was really hers. Then there were the acquaintances at Wyatt's dinner parties who inquired about the color of her eyes and how she'd come by them and what or who she'd been crossed with. Then came the questions about her parentage, and her parents' parentage, because those same acquaintances now wondered if the parents of her parents had eyes the same muddy hazel as hers. It was a gentle othering, or perhaps more aptly, a distancing, that made Lennon feel it was impossible to connect with others in the close and complicated ways she wanted to. She'd since stopped trying.

Lennon, still badly shaken by her encounter in the bathroom, forced a smile and shouldered her way through the house, a midcentury-style ranch with an interior courtyard, complete with a cactus garden and a large koi pond stocked to capacity. Every year Wyatt forgot to remove the fish before the first freeze of winter. She remembered one of the first nights they'd spent in the house. There was a blizzard raging outside and they'd lost power and were forced to sleep on the floor of the living room, in front of the fireplace for warmth. Come dawn, Wyatt woke with a start and a muttered "Fuck."

He snatched a bucket from the supply closet, shuffled into the kitchen to fill it with warm water from the sink, and took a meat tenderizer from the drawer before staggering outside, trudging through calf-high snowdrifts to the very edge of the koi pond, where he dropped to his knees and began to hammer the thick crust of ice. He removed several heavy plates of ice from the surface of the pond before proceeding to extract each of the eight koi by hand, placing them in the bucket of warm water to thaw. He then hauled them all into the house and put them straight into the bathtub, which he filled with warm water.

карі очі, як і вона. Це було м'яке відчуження, або, кажучи точніше, дистанціювання, яке змушувало Леннон відчувати, що неможливо налагодити з іншими ті близькі й складні стосунки, яких вона прагнула. Відтоді вона перестала намагатися це зробити.

Леннон все ще була неймовірно вражена інцидентом у ванній кімнаті, однак змусила себе посміхнутися і протиснутися крізь натовп будинку. Сам дизайн будинку нагадував ранчо в стилі середини минулого століття з внутрішнім двориком, садом кактусів і великим ставком, заповненим парчевими коропами. Щороку Ваєт забував виловити рибу перед першими заморозками. Вона згадала одну з перших ночей, які вони провели в цьому будинку. Надворі вирувала хуртовина, світло зникло, і вони були змушені спати на підлозі у вітальні, біля каміна, щоб зігрітися. На світанку Ваєт різко прокинувся і пробурмотів:

- Чорт забирай.

Він вихопив відро з комори, поплентався до кухні, щоб набрати теплої води з раковини, дістав з шухляди молоток для м'яса і, хитаючись, вийшов на вулицю. Він пробирався крізь снігові замети до самого краю ставка з коропами, де впав на коліна і почав розбивати товсту кригу молотком. Він зняв кілька важких пластин льоду з поверхні, а потім вручну витягнув кожного з восьми коропів і поклав їх у відро з теплою водою, щоб вони розморозилися. Потім він заніс їх усіх в будинок і поклав прямо у ванну, наповнену теплою водою.

Lennon had sat on the bathroom floor, arms folded on the edge of the tub, chin atop them, watching the koi stir back to life. She even touched a few of them, let her fingers skim along their slick spines as they emerged from their slumber. But one of the koi did not rouse to her touch. It floated motionless at the bottom of the tub. Panicked, Lennon plucked it from the water and hastily swaddled it in a hand towel. Cradling the fish to her chest, she carried it to the kitchen, where Wyatt stood, stress-smoking a joint. He took the half-frozen koi corpse from her bare-handed, leaving the damp towel behind, and studied it by the pale morning light that washed in through the windows.

“You know, it’s not the cold that kills them,” he said, as if to absolve himself. The dead fish dribbled water onto the freshly cleaned kitchen floor. Wyatt didn’t seem to notice. Or if he did, he didn’t care. “They suffocate. They can’t breathe under the ice.”

“Can’t they breathe the water?”

“They breathe the oxygen in it,” he said, rather matter-of-factly, and turned to throw the koi corpse into the trash. It struck the bottom of the bin with an ugly thump. “But under the ice there isn’t enough.”

Lennon began to love him then, foolish as it was. She had been so young then, and it had seemed to her that Wyatt knew everything about everything. She thought him the smartest person she’d ever met and thought herself all the more alluring for being the recipient of his sparing love...or if not that, then the object of it. Had he bent to one knee and asked her to marry him then, she was confident she would have said yes, being the bright-eyed little idiot that she was.

Леннон сиділа на підлозі у ванній. Вона поклала руки на край ванни та підперла ними підборіддя, і дивилася, як коропи повільно повертаються до життя. Вона навіть торкнулася до декількох з них, провівши пальцями по їх гладеньких спинках, коли вони прокидалися від сну. Але один з коропів не прокинувся від її дотику. Він нерухомо плавав на дні ванни. У паніці Леннон витягла його з води і поспішно загорнула в рушник. Притиснувши рибку до грудей, вона понесла її на кухню, де стояв Ваєт і нервово куриє косячок. Він взяв напівзамерзле тіло коропа з її рук, відкинувши мокрий рушник і оглянув рибину у блідому ранковому світлі, що проникало крізь вікна.

- Знаєш, їх вбиває не холод, — сказав він, ніби виправдовувався. Вода з мертвої риби капала на щойно вимиту підлогу кухні. Здавалось, Ваєт цього не помічав. А якщо й помітив, то йому було байдуже.

- Вони задихаються. Вони не можуть дихати під кригою.

- А водою вони не можуть дихати?

- Вони дихають киснем, що міститься в ній, — сказав він досить буденно і повернувся, щоб викинути труп коропа у смітник. Той з бридким стуком впав на дно смітника.

- Але під льодом його замало.

Саме тоді Леннон закохалася в нього, хоч це й було необачно. Вона була тоді така молода, і їй здавалось, що Ваєт знає все про все. Вона вважала його найрозумнішою людиною, яку коли-небудь зустрічала, і вважала себе тим більш привабливою, що була об’єктом його турботливого кохання... а якщо не об’єктом, то принаймні його адресатом. Якби він тоді став на одне коліно і попросив її вийти за нього, вона була впевнена, що сказала б «так», бо була маленькою дурепою в рожевих окулярах.

As it turned out, she would wait another year before Wyatt proposed (if one could even call it a proposal). He had broached the subject in the front yard, not on one knee but standing beside the empty koi pond. All of the fish were dead and gone, lost to another winter, soon to be replaced by new and expensive imports, long-finned butterfly koi flown in from Kyoto.

Wyatt had no ring at the time, or question to ask. He knew what the answer would be already. He'd simply said that he liked the idea of marrying in the fall.

Tonight, the koi appeared comfortable, swimming beneath the cover of their lily pads, their faint fins moving like fabric in the wind. A few guests—academics and admin whose names she didn't know—stood smoking and sipping cocktails around the water's edge. They waved at her, with some awkwardness, and Lennon waved back as she cut quickly across the courtyard.

She found Wyatt in the kitchen, slicing paper-thin slivers of lime alongside two of his colleagues. He was good-looking, with his shirtsleeves rolled up to his elbows, his forearms shapely and covered in a soft down of curly brown hair. He had wide-set blue eyes, and he was tall and gangly with pale skin faintly freckled; a large, distinctly aristocratic nose; and a boyish, canted smile, which he flashed at her, forcibly, as she stepped alongside him.

"I'm sorry," she said as he pulled her into a hug. "I don't know if it's those new meds or what, but I think I saw something in the bathroom—"

"We'll talk later," he said through gritted teeth, smiling all the while.

Як виявилось, їй довелося чекати ще рік, перш ніж Ваєт зробить їй пропозицію (якщо це взагалі можна було назвати пропозицією). Він підняв цю тему у дворі, не стоячи на одному коліні, а біля порожнього ставка з коропами. Всі риби загинули, не переживши чергову зиму, і незабаром їх мали замінити на нових дорогих імпортних коропів з довгими плавниками, привезених з Кіото.

Тоді у Ваєта обручки не було, і він взагалі не ставив питання. Він уже знав, якою буде відповідь. Він просто сказав, що йому подобається ідея одружитися восени.

Того вечора коропи виглядали спокійними, плаваючи під покривом лілійних листків. Їхні тонкі плавники рухалися, наче тканина на вітрі. Професура, імена яких вона не знала, стояли біля води, курили та попивали коктейлі. Вони дещо незграбно помахали їй, і Леннон помахала їм у відповідь та поспішила крізь двір.

Вона знайшла Ваєта на кухні, де він разом із двома колегами нарізав тоненькі скибочки лайму. Він був гарний, з засуканими до ліктів рукавами сорочки, мускулистими передпліччями, вкритими м'яким пушком кучерявого каштанового волосся. У нього були великі блакитні очі, а сам він був високим і худорлявим, з блідою шкірою, злегка вкритою веснянками. Він мав великий, виразно аристократичний ніс і хлоп'ячу, злегка криву посмішку, яку він неохоче продемонстрував їй, коли вона підійшла до нього.

- Вибач, - сказала вона, коли він обійняв її.

- Не знаю, чи то через нові ліки, чи ще щось, але мені здається, я бачила щось у ванній...

- Давай потім?, - сказав він, стискаючи зуби, але продовжуючи посміхатися.

Wyatt's closest friend and fellow professor, the blond and wiry George Hughes, stood beside him aggressively shaking the contents of a cocktail strainer. As he worked, he relayed the intricacies of his latest research trip to Russia. A PhD in architecture, he had gone to study some significant brutalist structure there. "It's the most amazing building. The spirit of communist antiquity quite literally made concrete. I had to travel almost sixty miles north by snowmobile to reach it, and I hiked the last half of the journey on foot, limping along with a pair of broken snowshoes that barely clung to my boots, and they still wouldn't let me in to see it."

Beside George stood their friend Sophia, measuring small scoops of ice into their respective copper mule mugs. On that night, she wore her hair—which was the pale beige of a peanut shell—combed carefully over one shoulder. Her sweater was a tasteful gray, half-tucked into the waistband of her slacks. She puckered her lips and kissed the air in Lennon's general direction by way of greeting. "If it isn't the blushing bride."

Lennon made herself smile.

Sophia was good at performing kindness (or maybe she was kind, and Lennon too bitter to admit it). The two of them had been friends once. Or something close to friends anyway. Sophia had transferred into the University of Colorado just after Wyatt joined the faculty. Sophia was married, but her husband often traveled for work and wasn't around much, so in their early days in Denver, Sophia was a constant presence. Lennon hadn't minded this, as she found that she liked Wyatt better when Sophia was there. He smiled more when she was around, and they quarreled less.

Найближчий друг і колега Ваєта, блондинистий і худорлявий Джордж Хьюз, стояв поруч із ним та енергійно струшував вміст коктейльного сита. Одночасно він розповідав про тонкощі своєї останньої дослідницької поїздки до росії. Як вчений зі ступінню доктора архітектури, він поїхав туди, щоб вивчити деякі визначні споруди у стилі бруталізму.

- Це найдивовижніша будівля. Дух комуністичної старовини буквально втілений у бетоні. Мені довелося проїхати майже сто кілометрів на снігоході на північ, щоб дістатися до неї, а останню половину шляху я пройшов пішки, кульгаючи в зламаних снігоступах, які ледь трималися на моїх черевиках, і все одно мене не пустили всередину, щоб подивитися на неї.

Поруч із Джорджем стояла їхня подруга Софія та накладала невеликі ложки льоду в їхні мідні чашки. Того вечора її тьмяне русаве волосся, що нагадувало шкарлупу арахісу, було ретельно зачесане на одне плече. Її светр був вишуканого сірого кольору, наполовину заправлений у штани. Вона витягла губи і надіслала Леннон повітряний поцілунок на знак привітання.

- О, це ж наша сором'язлива наречена.
Леннон змусила себе посміхнутися.

Софія вміла здаватися доброзичливою (а може, вона дійсно була доброю, а Леннон занадто черстою, щоб це визнати). Колись вони були подругами. Або принаймні чимось на зразок подруг. Софія перевелася до Університету Колорадо одразу після того, як Ваєт почав там викладати. Софія була одружена, але її чоловік часто їздив у відрядження і рідко бував вдома, тож на початку їхнього життя в Денвері Софія була постійною гостею. Леннон це не заважало, бо вона зрозуміла, що Ваєт подобався їй більше, коли поруч була Софія. Він більше посміхався, коли вона була поруч, і вони менше сварилися.

But things had changed over time. While Lennon cycled through therapists and endured brief stints at various hospitals and rehab facilities around the city, Sophia (a psychologist) went on to secure research grants, publish papers in well-respected journals, defend her dissertation, and secure a coveted internship at the University of Colorado Hospital, where she worked now.

The two fell out of touch. Wyatt was the only bridge between them at this point, but he seemed increasingly content to observe the separate spheres of his life with Lennon and his life at the university. So Sophia had become less their friend, and more Wyatt's, specifically. The two confided in each other as colleagues, shared in the varying triumphs and miseries of their respective fields—Wyatt divulging the difficulties of his research, its lack of funding, the grants he'd wanted and failed to acquire, and Sophia sharing the rigors of her life as a clinician, struggling through the last half of her internship, pinning her hopes on the faculty positions that she hoped would open in neighboring colleges. Lennon was largely left alone.

The party settled for dinner on the back patio. Lennon and Wyatt sat at either end of a long banquet table. Over dinner, Lennon watched her fiancé through the faint tendrils of pot smoke that traced through the air between them. He had the kind of startling charisma she had always coveted, a certain thrall that drew people like moths to light and made everyone want to be known and loved by him. She could see it now, as he chatted among his peers, single-handedly commanding the table so that even those on the opposite end of it craned out of their seats and strained forward to catch his every word. They were the kind of people who

Але з часом все змінилося. Поки Леннон ходила від одного терапевта до іншого і періодично перебувала в різних лікарнях та реабілітаційних центрах міста, Софія (а вона була психологом) отримувала гранти на дослідження, публікувала статті авторитетних журналах, захистила дисертацію і отримала бажане стажування в лікарні Університету Колорадо, де вона зараз працює.

Вони втратили зв'язок. На той момент Ваєт був єдиним містком між ними, але йому, здавалося, все більше подобалося вести два різних життя. Тож Софія стала не стільки їхньою подругою, стільки подругою Ваєта. Вони довіряли одне одному як колеги, ділилися різними успіхами та невдачами у своїх сферах: Ваєт розповідав про труднощі своїх досліджень, брак фінансування, гранти, які він хотів отримати, але не зміг, а Софія ділилася труднощами свого життя лікарки, що тяжко працювала протягом останньої половини стажування, та покладала надії на отримання посади викладача, яка, як вона сподівалася, відкриється в сусідніх коледжах. Леннон залишилася осторонь.

Гості влаштувалися на вечерю на задньому дворі. Леннон і Ваєт сиділи по обидва кінці довгого банкетного столу. За вечерею Леннон спостерігала за своїм нареченим крізь слабкі струмені диму від марихуани, що витав у повітрі між ними. Він мав ту дивовижну харизму, якої вона завжди прагнула, певну привабливість, яка притягувала людей, як світло метеликів, і змушувала всіх шукати його уваги та прихильності. Це можна було побачити прямо зараз, коли він розмовляв зі своїми друзями, так, що навіть ті, хто сидів на протилежному боці, витягували шиї і тягнулися вперед, щоб вловити кожне його слово. Вони були тими людьми, які плутали велич з її тінню. Доки вони перебували в присутності геніальності, вони теж

mistook greatness for its shadow. As long as they were in the presence of brilliance, they too were brilliant by proxy. Lennon knew this about them because she was once the same—struck dumb with awe and utterly convinced that Wyatt’s presence alone was enough to elevate her above the murk of her own mediocrity.

Lennon had been a college freshman then—dewy-eyed and jejune—studying English literature at New York University. Wyatt had been a poet in residence at one of the neighboring colleges. She had attended one of his readings, and he’d taken an interest in her because, apparently, she looked like an actress from a French art house film he’d loved as a teenager. Lennon, for her part, had never watched it (and never bothered to either).

Nevertheless, they fell in love the way most people do—which is to say they felt as though they were experiencing love for the first time. It was all so fast and intense, and Lennon had the suspicion that this was the root cause of her unraveling. She had learned, at a young age, that change was her trigger. It could be change for better or for worse—it didn’t matter; her body interpreted the stimuli in the same way. So when the panic attacks first began, she wasn’t entirely surprised. What did surprise her, though, was their violence. The tears and the vomiting and the vertigo. She stopped counting how many classes she’d missed, lying naked on the bathroom floor, waiting for the waves of terror to subside.

By the end of that semester, the first of her sophomore year, she found herself in a psychiatric ward, where she would remain for eight weeks. Lennon dropped out of college shortly after she was discharged, on the recommendation of her psychiatrist and the urging of her family members and Wyatt, who by this time had become almost as close as family to her. Perhaps they all knew what Lennon only allowed herself to

були геніальними. Леннон знала це, бо колись сама була такою — заціпенілою від подиву і цілком переконаною, що самої лише присутності Ваєта достатньо, щоб підняти її вище посередності.

Леннон тоді була першокурсницею коледжу. Наївною і недосвідченою. Вона вивчала англійську літературу в Нью-Йоркському університеті. Ваєт був поетом-резидентом в одному з сусідніх коледжів. Вона відвідала одне з його читань, і він зацікавився нею, бо, мабуть, вона була схожа на актрису з французького артхаусного фільму, який він любив у підлітковому віці. Леннон, зі свого боку, ніколи не дивилася цей фільм (і навіть не збиралася).

Тим не менш, вони закохалися так, як закохується більшість людей: ніби кохають вперше. Все відбувалося так швидко й інтенсивно, що Леннон запідозрила, що саме це було основною причиною її розчарування. Вона ще в дитинстві зрозуміла, що зміни для неї - подразник. Це могли бути зміни на краще чи на гірше — не мало значення. Її тіло інтерпретувало подразники однаково. Тож коли в неї вперше почалися панічні атаки, вона не була зовсім здивована. Що її здивувало, так це їхня інтенсивність. Сльози, блювота і запаморочення. Вона перестала рахувати, скільки занять пропустила, поки лежала голою на підлозі у ванній та чекала, поки хвилі жаху вщухнуть.

До кінця того семестру, першого на другому курсі, вона потрапила до психіатричної лікарні, де пробула два місяці. За рекомендацією свого психіатра та на наполягання членів сім’ї і Ваєта, який на той час став для неї майже рідним, Леннон відразу після виписки кинула навчання. Можливо, вони всі знали те, що Леннон дозволила собі прийняти лише через кілька місяців: вона не тягнула коледж. Вона не була такою ж геніальною, як Ваєт, Джордж і Софія. Вона не була ані художницею, ані вченою, ані навіть особливо

accept months later: she wasn't fit to continue on at college. She was not brilliant in the ways that Wyatt, George, and Sophia were. She was neither an artist nor a scholar nor even a particularly promising college student. She was simply very, very sick.

Her parents urged her to move back home to their house in a Florida retirement community, which sounded like hell to Lennon. So, when Wyatt invited her to move to Denver, Colorado, where he had taken a job as a professor in the University of Colorado's MFA program, Lennon decided to go with him. She moved into his house—carefully slotting herself into the empty spaces of his life—and became, officially, his live-in girlfriend. Or, unofficially, his housewife.

She was twenty.

Lennon plucked a smoking joint from the cinders of a nearby ashtray and toked. Bored, she shifted her attention down the table and noticed that Wyatt and Sophia were nowhere to be seen. This didn't arouse her suspicion at first. It was a casual event; half of those in attendance had already finished their meals and dispersed to different corners of the house. A few professors puzzled over the contents of Wyatt's bookshelves. Grad students stood around the koi pond smoking weed, watching the fish circle. A group of poets huddled together in the kitchen, gossiping over the rims of their cocktail glasses.

Twenty minutes passed. Sophia and Wyatt remained missing.

Lennon dragged on her joint once more and got up to look for them, a part of her knowing already what she would find when she did. She wasn't sure what it was about this night that made her want to confirm her darkest suspicions. But it imbued her with a kind of bravery she had

перспективною студенткою коледжу. Вона була просто дуже, дуже хвора.

Батьки наполягали, щоб вона повернулася додому, в їхній будинок у спільноті літніх людей Флориди, що для Леннон звучало жахливо. Тож, коли Ваєт запросив її переїхати до Денвера, в штат Колорадо, де він влаштувався на роботу професором у магістерській програмі образотворчих мистецтв Університету Колорадо, Леннон вирішила поїхати з ним. Вона переїхала до його будинку, обережно вписалася у порожні куточки його життя, і офіційно стала його співмешканкою. Або, неофіційно, його домогосподаркою.

Їй було двадцять.

Леннон дістала з попільнички, що стояла поруч, косячок і затягнулася. Вона перевела нудьгуючий погляд на стіл і помітила, що Ваєта і Софії ніде не було видно. Спочатку це не викликало у неї підозр. Це була звичайно. Половина присутніх вже закінчила їсти і розійшлася по різних кутках будинку. Кілька професорів роздивлялися вміст книжкових полиць Ваєта. Випускники аспірантури стояли біля ставка з коропами, курили траву і спостерігали, як риби плавають колами. Група поетів зібралася в кухні і шіптувала, дивлячись через краєчки своїх коктейльних келихів.

Минуло хвилин двадцять. Софії і Ваєта все ще не було.

Леннон ще раз затягнулася косячком і піднялася, щоб пошукати їх, хоча десь глибоко в душі вона вже знала, де саме і як саме вона їх знайде. Вона не була впевнена, що саме цієї ночі змусило її підтвердити свої найгірші підозри. Але це наповнило її такою сміливістю, якої вона раніше не знала. Зрештою, не мало значення, що саме привело її до того, що вона знайшла їх разом у головній ванній кімнаті; важливо було лише те, що вона це зробила. Ваєт нависнув над Софією, а його голий живіт щільно притискався до її попереку.

not known before. In the end, it didn't matter what led her to find them together in the primary bathroom—Wyatt hunched over Sophia, his bare belly pressed hard to the small of her back—only that she did.

Sophia's trousers were pooled about her ankles, her lace panties pulled taut between her straining thighs. She was smiling and saying the nice things that men like to hear when they're inside you. The sorts of things Lennon could never bring herself to say about Wyatt, not because they weren't true (though maybe they weren't) but because she didn't know how to say them in a way that made them seem true. But Sophia did, and Wyatt responded in turn. They moved together as one, and as Sophia pressed forward the edge of the countertop cut deep into her stomach and her breath fogged the mirror.

It was dark in the bathroom, so neither Wyatt nor Sophia noticed Lennon in the doorway, or the fact that her reflection disobeyed her once again, breaking the tether that bound likeness to master. It was the same eyeless aberration that had appeared earlier that evening, and when it met Lennon's gaze, it grinned.

Lennon left the party. She edged past the koi pond and the grad students who encircled it, down the long driveway, and stepped out into the street, where Wyatt's car was parked parallel to the sidewalk a few houses down.

It was a silver Porsche 911, a hand-me-down gift from Wyatt's father to commemorate his successful dissertation defense. Wyatt had never allowed Lennon to drive it. He didn't trust her behind the wheel or with much of anything, really. To him, everything she did (unplugging the iron before they left to run errands) or said ("I love you, the way you deserve to be loved") was cast in a hard shadow of uncertainty.

Штани Софії були зсунуті до щиколоток, а мереживні трусики натягнулися між її напруженими стегнами. Вона посміхалася і говорила приємні речі, які чоловіки люблять чути, коли вони всередині тебе. Такі речі, які Леннон ніколи не наважилася б сказати про Ваєта, не тому, що вони не були правдою (хоча, можливо, і не були), а тому, що вона не знала, як сказати їх так, щоб вони здавалися правдою. Але Софія знала, і Ваєт відповідав їй взаємністю. Вони рухалися разом, як одне ціле, і коли Софія нахилилася вперед, край раковини глибоко врізався їй у живіт, а через її подих запотівало дзеркало.

У ванній було темно, тому ні Ваєт, ні Софія не помітили Леннон у дверях, а також те, що її відображення знову її не слухалося, розірвавши зв'язок між власницею і відображенням у дзеркалі. Це знов була та сама безока потвора, що з'явилася раніше того самого вечора. І коли вона зустрілася поглядом з Леннон, вона посміхнулася.

Леннон пішла з вечірки. Вона прокралася повз ставок з коропами і студентів, які оточували його, спустилася довгою під'їзною дорогою і вийшла на вулицю, де машина Ваєта була припаркована паралельно тротуару за кілька будинків.

Це був сріблястий Порш 911, подарунок батька Ваєта за успішний захист дисертації. Ваєт ніколи не дозволяв Леннон на ньому їздити. Він не довіряв їй за кермом, як насправді і в будь-чому іншому. Для нього все, що вона робила (наприклад, вимикала праску перед тим, як вони виходили за покупками) або говорила («Я кохаю тебе так, як ти того заслуговуєш») було затьмарене важкою тінню невпевненості.

Леннон відімкнула двері машини Ваєта і забралася всередину. Шкіра сидіння була холодною на дотик до її голих стегон. Вона не

Lennon unlocked the doors of Wyatt's car and climbed inside. The leather of the seat was cold against her bare thighs. She didn't check the mirrors before slipping the key into the ignition. But her gaze flickered back to the house. Though she didn't know it then, this was the last she'd see of it for some time.

She began to drive. Aimlessly at first—letting the car drift from empty lane to empty lane—and then with purpose, pressing down on the gas pedal, picking up speed, the suburbs—the trim little lawns and tasteful houses, the organic grocery stores and Citizens Banks, the Mattress Firms and storage facilities—smearing past the windows in a blur. She thought a bit about the aberration she'd seen in the mirror of the bathroom. The girl with no eyes who was her but...not. And Lennon wondered what she wanted, or if she was some harbinger of bad fortune, or if not that, then the cause of it.

Her thoughts returned to Wyatt.

What she realized then as she sat in his car was that she had been so obsessed with trying to bridge the gap between them—to prove herself precocious and smart and worthy enough to be the recipient of his love—that she'd made the grave error of mistaking the want of closeness for closeness itself. But one was not a sufficient substitute for the other. Her love—or her yearning for it—was not, and would never be, enough, which is why Wyatt was with Sophia tonight, and not her.

By the time Lennon reached the abandoned mall on the cusp of the suburbs, she knew what she was preparing to do. There were blood thinners in the glove compartment, prescription strength. Wyatt kept them there after suffering a pulmonary embolism—years ago, before he met Lennon—that very nearly killed him. He'd warned her once to make sure

перевірила дзеркала, перш ніж всунути ключ у замок запалювання. Але її погляд знову повернувся до будинку. Хоча тоді вона ще не знала, що це останній раз на довгий час, коли вона його бачить.

І вона поїхала. Спочатку безцільно: дозволила машині дрейфувати від однієї порожньої смуги до іншої, а потім цілеспрямовано. Вона натиснула на газ і набрала швидкість. Передмістя. Міський пейзаж розмито пролігав за вікном: доглянуті газони і вишукані будинки, магазини органічних продуктів і банки "Citizens", магазини матраців і складські приміщення. Вона згадала про потвору в дзеркалі. Дівчина без очей, яка була нею, але... не нею. І Леннон подумала, чого вона хотіла і чи не була вона передвісником нещастя, а якщо ні, то може його причиною.

Її думки повернулися до Ваєта.

Вона усвідомила дещо, поки сиділа в його машині. Вона була так сильно зациклена на спробах подолати прірву між ними, довести, що вона доросла, розумна і гідна його кохання, що припустилася великої помилки – сплутала бажання близькості з самою близькістю. Це не було взаємозамінним. Її кохання, ну або ж її бажання бути коханою, ніколи не було і не буде достатнім. Саме тому Ваєт був сьогодні ввечері з Софією, а не з нею.

Коли Леннон дісталася до занедбаного торгового центру на околицях міста, вона вже знала, що збирається зробити. У бардачку лежали рецептурні розріджувачі крові. Ваєт тримав їх там після того, як багато років тому, ще до того, як зустрів Леннон, переніс тромбоемболію легеневої артерії, що ледве не вбила його. Він колись попередив її, щоб вона не переплутала їх зі своїми антидепресантами, оскільки таблетки були схожими на вигляд, бо антикоагулянти не

that she never mixed them up with her antidepressants—the pills looked similar—because the blood thinners had no antidote. If you overdosed on them, there was nothing any doctor or hospital could do for you, apart from watch you slowly bleed out from the inside.

Surely, Lennon thought, downing a bottle would do the trick.

She decided she would find some bathroom stall or stockroom at the heart of the place where there would be no one to disturb her. No one to intervene, which should've been a good thing...but as Lennon stepped out into the deserted parking lot, intervention was exactly what she wanted. A sign, a symbol, the grasping hand of some meddling but benevolent god who would reach down through a break in the clouds and shake her senseless, until she was forced to believe—really and truly—that her life had meaning and that she was destined for something more than mediocrity. She wanted salvation and she found it in the form of a phone booth half-devoured by crawling ivy, standing in the flickering halo of one of the last streetlights in the parking lot that was still shining.

The booth was oak and old-fashioned with yellow stained-glass windows so thoroughly fogged that even if there had been a person within, Lennon likely wouldn't have been able to see them. The leaves of the ivy plant that bound the booth stirred and bristled, though there was no wind that night. As Lennon stood staring, the phone began to ring, a shrill and tinny sound like silver spoons striking the sides of so many small bells.

Lennon decided, at first, to ignore this and started toward the mall with the pill bottle in hand, but the phone kept ringing, louder and louder, as if with increasing urgency. She stopped, turned to the booth, then

мали протизасобу. У разі передозування ані лікар, ані лікарня не змогли б нічого зробити, окрім як спостерігати, як ти повільно кровоточиш всередині.

Звичайно, Леннон подумала і про те, що алкоголь може допомогти впоратися зі зрадою.

Вона вирішила знайти туалетну кабінку або підсобку в центрі закладу, де ніхто не буде їй заважати. Ніхто не втручатиметься, і це буде добре... але коли Леннон вийшла на безлюдну парковку, вона захотіла, щоб хтось все ж втрутився. Знак, символ, рука якогось бога, який простягне руку з хмар і струсне її так, що вона буде змушена щиро і по-справжньому повірити, що її життя має сенс і що вона призначена для чогось більшого, ніж посередність. Вона прагнула спасіння і знайшла його у вигляді телефонної будки, наполовину поглинутої повзучим плющем. Та стояла в мерехтливому сяйві одного з останніх ліхтарів на парковці, який все ще горів.

Будка була зроблена з дуба і виглядала старомодною, з жовтими вітражними вікнами, які були настільки запітнілими, що навіть якби там була людина, Леннон, ймовірно, не змогла б її побачити. Листя плюща, що оповило кабінку, ворухилося і тремтіло, хоча вітру тієї ночі не було. Коли Леннон стояла і роздивлялася її, телефон почав дзвонити. Звук був пронизливий і металевий, неначе срібні ложечки б'ють по маленьким дзвіночкам.

Спочатку Леннон вирішила не звертати уваги на дзвінок і рушила до торгівельного центру з пляшечкою пігулок у руці, але телефон продовжував наполегливо дзвонити, все голосніше і голосніше. Вона зупинилася, повернулася до будки та пішла до неї. Спочатку неохоче, немов сподіваючись, що дзвінок припиниться, перш ніж вона дійде до неї. Але він не припинявся.

<p>walked toward it, reluctantly at first, half hoping the ringing would stop before she reached it. But it persisted.</p> <p>Lennon drew open the collapsible doors of the phone booth, stepped inside, and closed them behind her. Its interior was oddly warm and humid, and there was a sulfurous scent thick in the air. The phone was an old black rotary. Its receiver quivered in its cradle with the force of the ringing. Lennon raised it to her ear.</p> <p>There was a sound</p> <p>like static on the line that Lennon recognized as the distant roar of waves breaking. Then a voice: “Do you still have your name?” it asked, as if a name were a thing that could be misplaced, like a wallet or a pair of keys.</p> <p>She faltered, wondering if this was some sort of prank call or trick question. “It’s...Lennon?”</p> <p>“Lennon what?”</p> <p>She grasped for the rest of it, but it didn’t come. She was really high. “Who is this?”</p> <p>“This is a representative from Drayton College.” The voice on the line was a combination of every voice of everyone that Lennon had ever known speaking together at once. A horrid and familiar chorus—her mother, her sister and first therapist, her high school boyfriend, her dead grandmother. “We’re calling to congratulate you on your acceptance to the interview stage of your admission process. You should be very proud. Few make it this far. Your interview will take place tomorrow, at your earliest convenience.”</p> <p>“I don’t understand. I never applied for anything. I’ve never even heard of Drayton before—”</p>	<p>Леннон відчинила розсувні двері, зайшла всередину і зачинила їх за собою. Всередині було на диво тепло і волого, а в повітрі витав густий запах сірки. Телефон був старим чорним дисковим. Слухавка тремтіла на підставці від сили дзвінка. Леннон піднесла її до вуха.</p> <p>Почувся звук, схожий на шум у трубці, який Леннон впізнала як віддалений шум морських хвиль. Потім пролунав голос:</p> <p>- У тебе все ще є ім'я?, - запитав голос, ніби ім'я було чимось, що можна загубити, як гаманець чи ключі.</p> <p>Вона завагалася, думаючи, чи це не якийсь жарт або каверзне запитання.</p> <p>- Мене звуть.. Леннон?</p> <p>- Яка Леннон?</p> <p>Вона намагалася згадати своє повне ім'я, але нічого не виходило. Вона була надто обкурена.</p> <p>- Хто це?</p> <p>- Це телефонують з коледжу “Дрейтон”.</p> <p>Голос у слухавці був поєднанням усіх голосів одночасно, які Леннон коли-небудь чула. Жахливий і знайомий хор: її мати, сестра і перший терапевт, її хлопець зі школи, її померла бабуся.</p> <p>- Ми дзвонимо, щоб привітати вас із тим, що Вас допущено до вступної співбесіди. Ви повинні пишатися собою. Мало хто доходить до цього етапу. Ваша співбесіда призначена на завтра, у зручний для вас час.</p> <p>- Я не розумію. Я нікуди не подавала ніякої заявки. Я навіть ніколи раніше не чула про цей Дрейтон...</p> <p>Запитання пролунало знову, але цього разу з деякою різкістю:</p> <p>- У Вас вийде, Леннон?</p> <p>Потім назвали адресу, деś в Огдені, штат Юта.</p>
--	--

The question was asked again, with something of an edge this time. "Can you make it, Lennon?" The address, someplace in Ogden, Utah, was then given.

At a loss for words, Lennon fumbled for her cell phone, quickly typed the address into her GPS app, and discovered that the location was an eight-hour drive away. It was already nearly midnight: if she were to make it to the interview in time (which was a ridiculous idea in itself), she'd have to drive all night. What kind of program called prospective students the day before their interview? Was this all some sort of twisted prank? Her confusion festered into bitter frustration. "I'm not going anywhere, for an interview or for anything else, until I get some answers about what the fuck is going on."

A lengthy pause, and then, in a broken, tear-choked whisper that was unmistakably her own: "He will never love you the way you want to be loved. And if you stay, he will love you even less, until one day you mean nothing to him."

Lennon froze, her hand tightening to a vise grip around the receiver. Her throat began to swell and tighten. "It's you. From the mirror. Isn't it? Answer me!"

"We wish you the best of luck with the next step of your admission process." There was a soft click. The line went dead.

Lennon drove through the night, stopping only to get gas, change her clothes (she kept a gym bag in the back seat of the car), and pee at a run-down rest stop in the red deserts of Wyoming. Through the course of her journey, she made a point to avoid using the rearview mirrors (for fear of what she'd see if she did), only briefly glancing at them when she was forced to. It helped that the highway was mostly empty, with only a few semis sharing the road with her. It was nearing dawn by the time she

Не знаючи, що сказати, Леннон потягнулася за мобільною, швидко ввела адресу в GPS-додаток і побачила, що до цього місця їхати годин вісім. Була вже майже північ: щоб встигнути на співбесіду (що само по собі було абсурдною ідеєю), їй довелося б їхати всю ніч. Який взагалі коледж дзвонить потенційним студентам за день до співбесіди? Чи це все було якимось дурним жартом? Її розгубленість переросла в гірке розчарування.

- Я нікуди не поїду. Ані на співбесіду, ані кудись ще, поки не отримаю відповіді на запитання, що, в біса, відбувається.

Довга пауза, а потім вона почула уривчастий, задушений сльозами шепіт, який безсумнівно належав їй самій:

- Він ніколи не буде кохати тебе так, як ти хочеш, щоб тебе кохали. І якщо ти залишишся, він буде кохати тебе ще менше, аж поки одного дня ти не станеш для нього нічим.

Леннон завмерла, а її рука стиснула слухавку, наче в лещатах. Горло почало набрякати і стискатися.

- Це ти. З дзеркала. Я права? Відповідай!

- Бажаємо тобі успіхів у наступному етапі вступної кампанії.

Пролунало тихе клацання. Лінія обірвалася.

Леннон їхала всю ніч, зупиняючись лише для того, щоб заправитися, переодягнутися (у неї завжди була спортивна сумка на задньому сидінні автомобіля) і сходити в туалет на занедбаній зупинці для відпочинку в червоних пустелях Вайомінгу. Протягом усієї подорожі вона намагалася не дивитись у дзеркала заднього виду (боялася того, що вона там побачить). Вона лише коротко поглядала в них, коли була потреба. Допомогало те, що шосе було майже порожнім, і поруч з нею їхали лише кілька фур. Коли вона перетнула

crossed into Utah. After driving for hours, she arrived in Ogden, stiff from sitting for so long. Strangely, she wasn't tired.

As she approached Ogden, she kept replaying the congratulatory phone call from Drayton in her head and she realized that at first, the voice on the line hadn't been gendered. It had sounded almost automated in its neutrality, and she couldn't place it as male or female or anything in between...until it had become hers. Which begged the question, how had it become hers? And how had it (she?) known about Wyatt's infidelity? How had it known that she was there to receive the call at all? She felt like she was living the loose logic of dreams and wondered for a moment if this was a dream—the thing that appeared in the bathroom mirror, Wyatt's affair with Sophia, the phone call, her own voice warbling over the line. Or if it wasn't a dream, then perhaps it was a delusion as vivid and convincing as it was tragic...and pathetically grandiose. She wondered if perhaps this was some sort of manic episode like the ones she'd suffered in the past. But those episodes had always been characterized by an unwavering sense of conviction—in herself and the forces that fueled her delusions, be they genius or the mechanisms of fate. But as her

hands tightened, white-knuckled, around the steering wheel, she felt only small and helpless, adrift on a dark tide that carried her to what, she didn't know.

Lennon kept driving, following the directions on her GPS. She entered a small historic district in the shadow of a mountain, used for skiing in the wintertime. There, the streets were narrow, canopied by the lush branches of the trees that grew on either side. She found her

кордон Юти, вже світало. Вона нарешті прибула до Огдена. Її ноги затерпіли від довгого сидіння. Дивно, але втоми вона не відчувала.

Наближаючись до Огдена, вона знову і знову прокручувала в голові той вітальний дзвінок з Дрейтона і зрозуміла, що спочатку голос у слухавці не мав статевої приналежності. Він звучав майже машинно-нейтрально, і вона не могла визначити, чи був це чоловічий, жіночий чи якийсь інший голос... доки він не став її голосом. Це викликало запитання: а як він став її голосом? І як він (чи вона?) дізнався про зраду Ваєта? Як він дізнався, що вона була там, на парковці? Вона відчувала, ніби живе уві сні, і на мить замислилася, чи це дійсно не сон: те, що з'явилося у дзеркалі у ванній, роман Ваєта з Софією, телефонний дзвінок, її власний голос у слухавці. А якщо це не сон, то, можливо, це було марення. Водночас яскрава і переконлива, але й трагічне... і жалюгідно грандіозне. Вона замислилася, чи це, можливо, якийсь маніакальний епізод, подібний до тих, що вона вже переживала. Але ті епізоди завжди супроводжувалися непохитною впевненістю у собі та своїх силах, що і підживлювало її ілюзії, будь то геніальність чи механізми долі. Але коли її руки стиснулися так, що аж побіліли, навколо керма, вона відчувала себе лише маленькою і безпорадною дівчинкою, що шивла на темній хвилі, яка несла її до чогось, чого вона не знала.

Леннон продовжувала їхати по навігатору. Вона в'їхала в невеликий історичний район у підніжжя гори, де взимку катаються на лижах. Вулиці там були вузькими, а по обидва боки росли вкриті кронами пишні дерев. Вона знайшла місце призначення на повороті великої тупикової вулиці: величний маєток з червоної цегли, розташований далеко від вулиці, наполовину прихований заростями глоду. Його дах низько нависав над вікнами другого поверху, і це

destination at the curve of a large cul-de-sac: an imposing redbrick mansion set far off the street, half-shrouded by a copse of overgrown hawthorns. Its roof was low-slung over the second-story windows, and it made the house look like an old man frowning at her approach.

She parked in the empty driveway and checked her phone. Seven missed calls (three from Wyatt and four from her mother) and twelve text messages (one from Wyatt, five from her mother, six from her older sister, Carly). Lennon left everything unanswered—the text messages, the voicemails, and the countless questions she'd asked herself through the duration of her drive—got out of the car to rifle through the contents of the trunk, until she found the grease-blackened crowbar resting below the spare tire. She weighed it in both hands, nodded to herself as if to summon what little courage she had to muster, and then slammed the trunk shut.

The yard was large and covered in a dense carpet of grass. The hedges that lined the house were round and well shaped. Lennon tramped through the plush lawn, crowbar in hand, and stepped up onto the porch. The front door was set with a small window of stained glass that distorted the glimpse of the foyer behind it. Hanging on the wall beside the door was a large plaque that detailed the extensive history of the house (apparently it had been owned by some oil baron millionaire from the 1800s).

Lennon knocked three times, hard and in quick succession. A brief pause then footsteps. The door creaked open. A man stood in the threshold, barefoot in a loose linen shirt and pants to match. He was only a little taller than Lennon, maybe six feet even, with lively blue eyes that wrinkled at the edges when he smiled, with all the warmth and fondness you'd expect from a friend who hadn't seen you for

робило будинок схожим на старого чоловіка, який хмуриється, дивлячись, як вона під'їжджає.

Вона припаркувалася на порожній під'їзній дорозі і перевірила свій телефон. Сім пропущених дзвінків (три від Ваєта і чотири від матері) і дванадцять повідомлень (одне від Ваєта, п'ять від матері, шість від її старшої сестри Карлі). Леннон не відповіла ні на що. Ні на повідомлення, ні на голосові повідомлення, ні на незліченні запитання, які вона ставила собі протягом всієї поїздки. Вона вийшла з машини та пішла переривати вміст багажника, поки не знайшла замаслену монтировку, що лежав під запасним колесом. Вона зважила його в руках, кивнула сама собі, ніби накопичила ту невелику кількість мужності, яку мала, а потім з гуркотом закрила багажник.

Двір був великим і вкритим густим килимом трави. Живоплоти, що оточували будинок, були круглими і добре підстриженими. Леннон пробралася через пишний газон з монтиркою в руці і піднялася на ганок. У вхідних дверях було невелике вітражне віконце, що спотворювало вид на передпокій за ними. На стіні біля дверей висіла велика табличка з докладною історією будинку (судячи з усього, він належав якомусь нафтовому магнату-мільйонеру з 1800-х років).

Леннон тричі сильно і швидко постукала. Коротка пауза, а потім почулися кроки. Двері скригнули і відчинилися. На порозі стояв босий чоловік у просторій льняній сорочці та штанах в тон. Він був трохи вищий за Леннон, може, метр вісімдесят п'ять, з яскравими блакитними очима, що зморщувалися у куточках, коли він посміхався з усією теплотою і любов'ю, якою тільки можна очікувати від друга, якого давно не бачили. На вигляд йому було під п'ятдесят, і Леннон він здався занадто привабливим.

<p>some time. He looked to be in his late forties, and Lennon found him to be almost excessively good-looking.</p> <p>“Well,” he said, still smiling at her, his teeth so straight and white they looked like a set of dentures, “you must be Lennon.” He glanced down at her crowbar. “Can I take that off your hands?”</p> <p>Lennon handed over the crowbar with some reluctance. In retrospect, she wasn’t sure why she did it. She didn’t know or trust this man. She wasn’t sure if he was the only one in the house. But when he’d asked that question, and made to reach for the crowbar, her resolve had abruptly softened...and a calm had washed over her, as though she’d taken a Valium.</p> <p>He stooped slightly, leaning her crowbar against the wall. “I’m Benedict. Just like the breakfast dish,” he said, straightening, and</p> <p>ushered her inside with a flourish of his hand. He closed the door behind her but didn’t lock it.</p> <p>The walls of the foyer were paneled in the same dark mahogany as the floors, and the house smelled of polish and potpourri. There was an ornate birdcage elevator to the left of the door, just beside the stairs. Benedict led Lennon past the elevator and down a narrow hall. As they walked, the floors groaned beneath their feet, in what seemed like a begrudging welcome.</p> <p>Benedict led her past the kitchen and through the parlor to a little study off the back of the house, with a wall of windows and French doors opening out onto a small, sun-washed solarium. The study was covered in a grid of shadows cast from the window stiles and bars. Benedict</p>	<p>- Ну що ж, - сказав він, все ще посміхаючись їй. Його зуби були такі рівні й білі, що здавалися штучними.</p> <p>- Ти, мабуть, Леннон, - він поглянув на її монтировку. - Можу я його забрати?</p> <p>Леннон з деяким небажанням віддала монтировку. Потім вона не була впевнена, чому так вчинила. Вона не знала цього чоловіка і не довіряла йому. Вона не була впевнена, чи був він єдиним у будинку. Але коли він запитав про це і потягнувся за монтиркою, її рішучість раптово зникла... і її охопив спокій, ніби вона прийняла валіум.</p> <p>Він трохи нахилився, відставивши її монтировку до стіни.</p> <p>- Я Бенедикт. Як яєчня, - сказав він, випроставшись, і жестом запросив її всередину. Він зачинив за нею двері, але не замкнув їх.</p> <p>Стіни передпокою були обшиті панелями з того ж темного червоного дерева, що й підлога, а в будинку пахло поліроллю і попурі. Ліворуч від дверей, поруч зі сходами, був оздоблений у формі клітки для птахів ліфт. Бенедикт повів Леннон повз нього вузьким коридором. Коли вони йшли, підлога скрипіла під їхніми ногами, ніби неохоче їх вітала.</p> <p>Бенедикт провів її повз кухню і через вітальню до маленького кабінету в задній частині будинку, з вікнами по всій стіні і французькими дверима, що виходили на невеликий, залитий сонцем солярій. Кабінет був вкритий сіткою тіней, що падали від віконних рам і решіток. Бенедикт вказав на великий дубовий стіл. По обидва боки стояли два стільці. Бенедикт сів на один, а Леннон зайняла інший.</p> <p>- Мабуть, я повинен розповісти вам про Дрейтон, - сказав Бенедикт. Його очі набули відстороненого виразу людини у спогадах.</p>
---	--

<p>gestured to a large oak desk. There were two chairs drawn up on either side. Benedict sat in one and Lennon sat in the other.</p> <p>“I suppose I should tell you about Drayton,” said Benedict, and his eyes took on the faraway look of someone moved by memory. “I graduated years ago. You might’ve been just a fluttering in your mother’s womb back then. Maybe less than that, even. Little more than an egg and an idea.”</p> <p>Benedict’s eyes came back into focus, and he blinked quickly, like he was only just remembering that Lennon was sitting there. “Tell me, what do you know of Drayton?”</p> <p>“Nothing. I’ve never heard of it. I didn’t even apply.”</p> <p>“Of course you did. Everyone’s applied, whether they know it or not.”</p> <p>“But how is that possible? Don’t I need to present a portfolio or take some sort of exam?”</p> <p>“You’re already taking it. The first phase of testing begins at birth.”</p> <p>“And the second?” Lennon asked, pressing for more.</p> <p>“This interview.”</p> <p>“And the third?”</p> <p>“The entry exam, but you shouldn’t worry about that,” said Benedict, looking mildly irritated. “Candidates always have so many questions when they come here, but most don’t make it past the interview. Besides, there’s little I can say to ease your curiosity. Drayton is to be experienced not explained. All I can tell you is that Drayton is an institution devoted to the study of the human condition. At</p>	<p>- Я закінчив університет багато років тому. Тоді ви, мабуть, були лише плодом у лоні своєї матері. А може, навіть менше. Трохи більше, ніж яйцеклітка або ж просто задумка.</p> <p>Бенедикт знову сфокусував погляд і швидко моргнув, ніби тільки що згадав про Леннон.</p> <p>- Скажи, що ви знаєте про Дрейтон?</p> <p>- Нічого. Ніколи про нього не чула. Я навіть не подавала документи.</p> <p>- Звичайно, подавала. Усі подають, знають вони про це чи ні.</p> <p>- Але як таке можливо? Хіба мені не потрібно пред'явити портфоліо чи скласти якийсь іспит?</p> <p>- Ти вже його склала. Перший етап тестування починається з народження.</p> <p>- А другий? - запитала Леннон.</p> <p>- Ця співбесіда.</p> <p>- А третій?</p> <p>- Вступний іспит, але тобі не варто про це турбуватися зараз, - сказав Бенедикт трохи роздратовано. - Кандидати завжди мають так багато запитань, коли приходять сюди, але більшість з них не проходять співбесіду. Крім того, я мало що можу сказати, щоб задовольнити твою цікавість. Дрейтон потрібно відчутти, а не пояснювати. Все, що я можу сказати, це те, що Дрейтон - це установа, присвячена вивченню людського стану. Принаймні, так написано в брошурах, які роздавали на моїй профорієнтаційній зустрічі. Можливо, з того часу вона змінилася. Минуло багато років.</p> <p>Бенедикт встав, і одне з його колін голосно тріснуло.</p> <p>- Перш ніж ми почнемо, давай я приготую тобі щось поїсти.</p>
---	---

<p>least, that's what they put on the pamphlets they passed out at my orientation. Perhaps its ethos has changed since then. It's been many years." Benedict stood up, one of his knees popping loudly. "Before we begin, let me make you something to eat."</p> <p>"I'm not hungry."</p> <p>"And yet you must eat," he said, waving her off. "You can't interview on an empty stomach. Besides, you'll need it for the pain."</p> <p>"I'm not in any pain."</p> <p>"It'll come," said Benedict, and a sharp chill slit down her spine like the blade of a razor. Lennon wondered, shifting uncomfortably in her chair, if she was entirely safe in this strange house with this strange man who was supposed to be from Drayton. What if this was all some elaborate sex-trafficking scheme wherein the targets were "gifted and talented" kids who'd never received their magic school acceptance letters and grew up to become depressed, praise-starved, thoroughly gullible adults.</p> <p>Benedict disappeared down the hall and into the kitchen. There was the clattering of pots and pans, water running and later boiling. Unsure of what to do, Lennon turned her attention to the strange portrait hanging over Benedict's desk. The lower half of the painting was rendered in hyperrealistic detail, depicting a man dressed in a flesh-colored tweed blazer, and a crisp white shirt buttoned up to the throat. But the upper half of the image was distorted, as if the artist had—in a moment of great frustration—taken up a wet washcloth and viciously smeared the thick layers of oil paint, as if to wipe the canvas clean. There were stretched</p>	<p>- Я не голодна.</p> <p>- Тобі треба поїсти, - сказав він, відмахуючись від неї. - Ти не можеш проходити співбесіду на порожній шлунок. До того ж, це тобі знадобиться, щоб полегшити біль.</p> <p>- В мене нічого не болить.</p> <p>- Все ще попереду, - сказав Бенедикт, і по її спині пробігли мурашки. Леннон неспокійно сіпнулася на стільці та замислилася, чи вона в цілковитій безпеці в цьому дивному будинку з цим дивним чоловіком, який, як він казав, був із Дрейтона. А що, як це все було якоюсь ретельно продуманою схемою сексуальної торгівлі людьми, де мішенями були «обдаровані й талановиті» діти, які не отримували ніяких листів про зарахування до школи магії і вирости депресивними, жадібними до похвали і цілком легковірними дорослими?</p> <p>Бенедикт вийшов до коридору і пішов на кухню. Почувся брязкіт каструль і сковорідок, шум води, а потім і її булькотіння. Занудьгувавши, Леннон звернула увагу на дивний портрет, що висів над столом Бенедикта. Нижня половина картини була виконана в гіперреалістичних деталях і зображувала чоловіка, одягненого в твідовий блейзер тілесного кольору і білу сорочку, застебнуту до самої ший. Але верхня половина зображення була спотворена, ніби художник у момент великого розчарування взяв мокру ганчірку і жорстоко розмазав товсті шари олійної фарби, ніби намагався витерти полотно дочиста. Можна було побачити розтягнуті й роззявлені очниці, спотворений рот, викривлені контури того, що могло бути носом, але Леннон важко щось розібрати.</p> <p>- Це для мене намалював колишній студент, - сказав Бенедикт. Він стояв у дверях, тримаючи підніс зі сніданком. На ньому</p>
--	---

<p>and gaping eye sockets, a ruined mouth, the twisted contour of what might have been a nose, but it was hard for Lennon to say.</p> <p>“A former student painted it for me,” said Benedict. He stood in the doorway, holding a breakfast tray. On it: a delicately folded cloth napkin, a bowl of pasta, a glass of wine, and a small dish stacked with pale cookies.</p> <p>Glancing at the spread he’d prepared, Lennon realized she must’ve been gazing at that painting longer than she’d realized. “It’s...compelling.”</p> <p>“Quite,” said Benedict, and he set the tray down in front of her, taking a seat in the chair beneath the portrait. He nodded to the food. “Go on, then.”</p> <p>Lennon ate. The pasta was herbaceous and a little too lemony.</p> <p>“How do you like it?” Benedict inquired.</p> <p>“It’s very good,” said Lennon, chewing mechanically. She hated eating in front of people, and strangers especially, but she didn’t want to appear rude.</p> <p>“You grew up in Brunswick, Georgia,” said Benedict, watching her eat. His eyes were wide and grave. “Yours was the only Black family within your neighborhood, a half-built subdivision that went under in the last recession. The movers you hired warned your parents—as a kindness—that families like yours didn’t move into neighborhoods like that. Your father was a high school history teacher.</p>	<p>лежали ретельно складена серветка, тарілка з макаронами, келих вина і невелика тарілка з блідими печивом.</p> <p>Поглянувши на приготовані страви, Леннон зрозуміла, що, мабуть, дивилася на картину довше, ніж їй здалося.</p> <p>- Вона... захоплююча.</p> <p>- Цілком, - сказав Бенедикт і поставив піднос перед нею, сідаючи на стілець під портретом. Він кивнув на їжу. - Ну ж бо, починай.</p> <p>Леннон почала їсти. Паста була занадто приправленою і лимону було забагато.</p> <p>- Як тобі? - запитав Бенедикт.</p> <p>- Дуже смачно, - сказала Леннон, механічно жуючи. Вона ненавиділа їсти на людях, а особливо перед незнайомцями, але не хотіла здаватися грубою.</p> <p>- Ти виросла в Брансвіку, штат Джорджія, - сказав Бенедикт, дивлячись, як вона їсть. Його очі були великими і серйозними.</p> <p>- Твоя сім'я була єдиною чорношкірою сім'єю у вашому напіврозваленому районі, який занепав під час останньої рецесії. Перевізники, яких ви найняли, попередили твоїх батьків з доброти душевної, що такі сім'ї, як ваша, не переїжджають у такі райони. Твій батько був вчителем історії в середній школі. Твої батьки були завзятими спостерігачами за птахами. Все так?</p> <p>Леннон завмерла з виделкою в руках.</p> <p>- Звідки Ви все це знаєте? Я не розумію.</p> <p>- Ти можеш не розуміти, як людина з одного кінця світу може прийняти дзвінок від людини з іншого кінця. Але ти довіряєш своїм вухам і знаєш, що це правда. Тат так само. Ти не розумієш, як ти тут опинилася, але це реальність, і це правда, тож все, що тобі</p>
---	---

<p>He and your mother were both avid bird-watchers. Do you hold these facts to be true?"</p> <p>Lennon faltered with the fork raised halfway to her mouth. "How did you know all of this? I don't understand."</p> <p>"You don't understand the mechanics of how a person on one side of the world can take a call from someone on the other. But you trust your own ears and you know that it's true. This is no different. You don't understand the mechanics of how you came to be here, but it is real, and it is happening, so all you need to do is trust that someone, or something, more informed than you must have made this happen."</p> <p>"So you're saying this is all some type of magic?"</p> <p>"May I remind you that I'm the interviewer," said Benedict, not unkindly, though his tone was rather firm. "I ask the questions for now."</p> <p>Lennon fell silent.</p> <p>"When you were young, you would often wake in the morning to see your father standing on the back porch of the house, peering into a pair of binoculars, bird-watching. One day, he spotted a nest of starlings in the branches of an oak tree. What did your father teach you to do to the starlings?"</p> <p>"I don't see how these questions relate to my admission."</p>	<p>потрібно - це повірити, що хтось або щось, більш обізнане за тебе, зробило це можливим.</p> <p>- То Ви кажете, що це все якась магія?</p> <p>- Дозволь нагадати тобі, що співбесіду проводжу я , - сказав Бенедикт не без доброти, хоча його тон був досить твердим. - Наразі я ставлю запитання.</p> <p>Леннон замовкла.</p> <p>- Коли ти була маленькою, ти часто прокидалася вранці і бачила свого батька, який стояв на задньому ганку будинку та дивився у бінокль, спостерігаючи за птахами. Одного дня він помітив гніздо шпаків на гілках дуба. Що твій батько навчив тебе робити зі шпаками?</p> <p>- Я не розумію, як ці питання пов'язані з моїм вступом.</p> <p>- Ти й не повинна розуміти. Просто відповідай на них якнайкраще. Що він навчив тебе робити зі шпаками, Леннон?</p> <p>- Розбивати їхні яйця, - беземоційно прошепотіла вона, а її щоки почервоніли від сорому.</p> <p>- А що було зі шпаками, які вже вилупилися? З маленькими пташенятами, що тулилися в гніздах серед кладовища розбитих яєць? Що він навчив тебе робити з ними?</p> <p>- Він сказав мені взяти їх за голови між великим і вказівним пальцями і швидко та сильно скрутити, як відкриваєш кришку від пляшки.</p> <p>- А чому твій батько сказав тобі це робити?</p> <p>- Тому що... тому що шпаки були загрозою для інших птахів. Вони проганяли їх, крали їхні гнізда і поширювали хвороби. Він називав їх шкідниками і казав мені, що необхідно пожертвувати декількома, щоб врятувати багатьох.</p>
---	--

<p>“You’re not meant to. Just answer them as best you can. What did he teach you to do to the starlings, Lennon?”</p> <p>“Crush their eggs,” she whispered tonelessly, her cheeks flushed from the shame of it.</p> <p>“And what about the starlings that had already hatched—the little ones huddled in their nests among a graveyard of cracked eggs? What did he teach you to do to them?”</p> <p>“He told me to take their heads between thumb and pointer finger, and twist them, fast and hard, the way you’d turn a bottle cap.”</p> <p>“And why did your father tell you to do this?”</p> <p>“Because...because the starlings were a menace to other birds. They drove them away, stole their nests, and spread disease. He called them vermin and told me that it was imperative to sacrifice a few to save many.”</p> <p>Benedict smiled, and it was an entirely different expression than the one he had welcomed her with at the door. So different, in fact, that Lennon considered the idea that this was the first moment he had been truly genuine. “You walk down a narrow lane. Someone walks toward you from the opposite direction. The path isn’t wide enough to accommodate both of you, standing shoulder to shoulder. Are you the one that steps aside?”</p> <p>“I—I’m not sure.”</p> <p>“This is a yes-or-no question. Are you the one that steps aside, Lennon?”</p> <p>“Yes.”</p> <p>Benedict appeared appeased. He nodded to her engagement ring, an heirloom that had belonged to the dead great-</p>	<p>Бенедикт посміхнувся, і це була зовсім інша посмішка, ніж та, якою він привітав її біля дверей. Настільки інша, що Леннон подумала, що це був перший момент, коли він був справді щирим.</p> <p>- Ти йдеш вузькою алеєю. Хтось йде тобі назустріч з протилежного боку. Доріжка не досить широка, щоб ви могли пройти поруч, стоячи пліч-о-пліч. Ти відступила б вбік?</p> <p>- Я... я не впевнена.</p> <p>- Це питання, на яке можна відповісти «так» або «ні». Ти відступила б вбік, Леннон?</p> <p>- Так.</p> <p>Бенедикт здавався задоволеним. Він кивнув на її обручку, сімейну реліквію, що належала покійній тітці когось важливого з боку батька Ваєта. Центральний камінь важив майже два карати, а обручка була інкрустована іншими меншими камінцями, які блищали, коли на них падало сонячне світло. Коли вона вперше наділа її на руку, вона здалася їй важкою.</p> <p>- Ти одружена?</p> <p>- Ще ні, - або, швидше за все, ніколи й не буде - з огляду на те, що її наречений спав з однією з її нібито подруг, але останнє вона не сказала вголос.</p> <p>- Я заручилася взимку.</p> <p>- З Ваєтом Бенксом?</p> <p>- Так.</p> <p>- Розкажи мені детальніше.</p> <p>- Про Ваєта?</p> <p>Бенедикт на мить здався обуреним. Він відмахнувся від неї.</p> <p>- Не варто більше витрачати час на цього чоловіка. Я достатньо знаю про цю сумну історію — гарненька дівчинка відмовляється від своїх мрій і прагнень, щоб стати прикрасою,</p>
--	---

<p>aunt of someone significant on Wyatt's father's side of the family. The center stone was nearly two carats, and the band was encrusted with other smaller stones that glittered brilliantly when the sunlight struck them. The first time she'd slipped it on her hand, it felt heavy. "You're married?"</p> <p>"Not yet," or likely ever—on account of the fact that her fiancé was fucking one of her supposed friends—but she didn't say that last bit out loud. "I got engaged over the winter."</p> <p>"To Wyatt Banks?"</p> <p>"Yes."</p> <p>"Tell me more."</p> <p>"About Wyatt?"</p> <p>Benedict appeared, for a moment, disgusted. He waved her off with a flap of his hands. "We don't need to waste any more time on that man. I know enough of the sob story—pretty little girl leaves her dreams and aspirations to become a bauble, an accessory to the life of a man she, wrongly, believes is more significant than she is. Does that about sum it up?"</p> <p>Lennon felt like she'd been backhanded across the face. "W-well, I wouldn't say I was an accessory. I mean, Wyatt and I are engaged—well, we were engaged."</p> <p>"What happened?"</p> <p>"I found him with someone else. Just before coming here."</p> <p>"And how did that make you feel?"</p> <p>It seemed like a stupid question. How would anyone feel when they watched the life they'd built for themselves unravel before their eyes? Lennon answered anyway. "I mean...I wanted to die. In fact, I planned to."</p>	<p>аксесуаром у житті чоловіка, якого вона, помилково, вважає більш значущим, ніж себе. Це все, що можна сказати?</p> <p>Леннон відчула, ніби її вдарили по обличчю.</p> <p>- Ну, я б не сказала, що була аксесуаром. Тобто, Ваєт і я заручені... ну, ми були заручені.</p> <p>- Що сталося?</p> <p>- Я застала його з іншою. Перед тим, як приїхати сюди.</p> <p>- І як ти себе почувала?</p> <p>Це здавалося дурним питанням. Як би хтось почувався, дивлячись, як життя, яке він побудував для себе, розпадається на очах? Леннон все одно відповіла.</p> <p>- Що ж... я хотіла померти. Я навіть планувала це зробити.</p> <p>- Це був перший раз, коли ти хотіла покінчити з життям? Вона похитала головою.</p> <p>- У мене були... труднощі і раніше.</p> <p>Бенедикт кивнув, розуміючи її, і з співчуттям, яке не здавалося ні вимушеним, ні жалісливим. Він дістав коробку серветок і простягнув її їй через стіл. Леннон подивилася на них, не зрозумівши, а потім усвідомила, що плаче. Вона ніколи не плакала перед незнайомцями. Ніколи. Одне лише приниження було достатнім, щоб стримати сльози. Вона навіть не плакала, коли виявила Ваєта з Софією у ванній. Але Бенедикт... зруйнував щось глибоко в ній; він дав їй дозвіл випустити це - навіть оплакувати.</p> <p>- Хочу, щоб ти знала, що ти можеш піти, якщо це для тебе занадто болісно, — сказав Бенедикт, а Леннон поспішно витерла очі.</p> <p>- Це емоційно важкий і болісний досвід. Мало хто доходить до цього етапу, а більшість з тих, хто доходить, не проходять останній етап вступної кампанії. Якщо ви вирішите піти зараз, ви</p>
---	---

<p>“Was that the first time you’ve wanted to end your life?”</p> <p>She shook her head. “I’ve had my...struggles before.”</p> <p>Benedict nodded, knowingly, and with sympathy that seemed neither forced nor pitying. He produced a box of tissues and passed it to her across the desk. Lennon stared at them, confused for a moment, then realized she was crying. She never cried in front of strangers. Ever. The humiliation alone was enough to keep the tears from flowing. She hadn’t even cried when she’d discovered Wyatt with Sophia in the bathroom. But Benedict had...dismantled something deep within her; he’d given her the license to release—grieve, even.</p> <p>“I want to let you know that you’re free to leave if this is too painful for you,” said Benedict, as Lennon hastily wiped her eyes. “This is an emotionally harrowing experience, and a painful one at that. Few make it this far, and most who do won’t graduate to the final step of the admissions process. If you choose to leave now, you’ll follow in the footsteps of many others. But I’ll warn you that the questions I ask you today are the same questions you’ll ask yourself tomorrow, and the day after, and decades later, in the twilight years of your life. You’ll never escape them, which is not to say you’ll find answers for them either. But I’m of a mind that the difficult questions should always be asked, whether they can be answered or not. Do you agree?”</p> <p>“Yes. At least I want to.”</p> <p>The left edge of Benedict’s mouth twitched twice. “Then I’m happy to say you’ve passed the interview and may now proceed to the final step of your admissions process, the entry exam. Take the elevator in the foyer up to the eighth floor.”</p> <p>“But this is a two-story house.”</p>	<p>підете слідами багатьох інших. Але я попереджаю вас, що питання, які я задаю вам сьогодні, — це ті самі питання, які ви будете задавати собі завтра, післязавтра, через десятиліття, у сутінкові роки свого життя. Ви ніколи не зможете від них втекти. Однак, це не означає, що ви знайдете на них відповіді. Але я вважаю, що складні питання завжди слід задавати, незалежно від того, чи можна на них відповісти. Ви згодні?</p> <p>- Так. Принаймні, я хочу знайти на них відповідь.</p> <p>Лівий куточок рота Бенедикта двічі сіпнувся.</p> <p>- Тоді я радий повідомити, що Ви пройшли співбесіду і тепер можете перейти до останнього етапу вступної кампанії — вступного іспиту. Підніміться ліфтом у фойє на восьмий поверх.</p> <p>- Але ж це двоповерховий будинок.</p> <p>- Я знаю.</p> <p>Леннон дивилася на нього непроникним поглядом. Бенедикт дивився на неї у відповідь.</p> <p>- Вам краще поспішити, - сказав він.</p> <p>- Дрейгон не любить чекати.</p> <p>Леннон пройшла коридором, під її кросівками скрипіли дошки, і підійшла до ліфта у вигляді пташиної клітки. Він був старий і хиткий, з латунними стінками. Вона увійшла в кабінку і з гуркотом зачинила складані двері. Кнопки на панелі управління були пронумеровані від одного до одинадцяти. Вона натиснула на 8, і друга, внутрішня пара дверей зачинилася за решіткою кліткового ліфта, а той здригнувся і почав підніматися.</p> <p>Поїздка була відносно короткою. За кілька секунд ліфт зупинився, і його двері відчинилися. Всередину залило золоте сонячне світло. Леннон, тремтячи, вийшла з кабінки і опинилася в місці, яке спочатку прийняла за собор. Там було досить темно, але в камені над</p>
--	---

<p>“I’m well aware.”</p> <p>Lennon stared at him blankly. Benedict stared back. “You’d better be on your way,” he said. “Drayton waits for no one.”</p> <p>Lennon walked down the hall, the floorboards groaning beneath her sneakers, and approached the birdcage elevator. It was old and rickety, with brass walls. She stepped into the cabin and dragged the collapsible door shut with a rattle. The buttons on the operating panel ranged from one to eleven. She punched the 8 with her knuckle and a second, inner set of doors sliced shut behind the grate of the birdcage and the elevator lurched into a shuddering ascent.</p> <p>It was a relatively short trip. Within a few moments the elevator ground to a stop and its doors trundled open. Golden sunlight spilled inside. Lennon, shaking, stepped out of the cabin and into what she first thought was a cathedral. It was rather dim, but there were windows cut into the stone above, pale sunlight bleeding in through them, laying bright squares of daylight that trailed like stepping stones down a wide corridor where both floor and ceiling canted in opposite directions—the former sloping slightly up and the latter down.</p> <p>To the left was a large wall mural that vaguely reminded Lennon of Picasso’s Guernica. It depicted a series of grotesque figures—twisted bodies, contused and warped and seemingly seized by the throes of some primal passion. It was rendered in the same spirit as that strange portrait that hung in Benedict’s study, and she wondered if they shared an artist.</p> <p>Stunned, Lennon turned back to the elevator, only to find a wall of stone behind her.</p>	<p>головою були вирізані вікна, крізь які проникало бліде сонячне світло, утворюючи яскраві квадрати денного світла. Вони тягнулися, наче сходинки, по широкому коридору, де підлога і стеля нахилилися в протилежних напрямках: перша злегка піднімалася вгору, а друга опускалася вниз.</p> <p>Зліва була велика настінна фреска, яка віддалено нагадувала Леннон «Герніку» Пікассо. На ній було зображено низку гротескних фігур: викривлені тіла, понівечені, деформовані і, здавалося, охоплені пристрасстю первісної сили. Вона була виконана в тому ж дусі, що й дивний портрет, який висів у кабінеті Бенедикта, і Леннон замислилася, чи не один художник їх намалював.</p> <p>Приголомшена, Леннон повернулася до ліфта, але за спиною побачила лише кам'яну стіну.</p> <p>- Ласкаво просимо до Дрейтона.</p> <p>Леннон обернулася і побачила жінку в окулярах, яка сиділа за довгим низьким столом навпроти фрески. Вона гортала номер журналу “Vanity Fair”, що робило її звичайною людиною, яка робила звичайні людські справи. Леннон з великим полегшенням усвідомила, що це місце не було повністю відірване від її колишньої реальності, хоча, можливо, було лише віддалено пов'язане з нею. Секретарка опустила журнал, склала його і посміхнулася.</p> <p>- Ваше імечко?</p> <p>Її акцент, густий і хрипкий, був явно людини з півдня.</p> <p>- Леннон Картер.</p> <p>Секретарка кивнула і набрала щось на задиханому комп'ютері, який ще десять років тому був би вкрай застарілим. Потім вона встала.</p> <p>- Пішли за мной.</p>
--	--

“Welcome to Drayton.”

Lennon turned to see a spectacled woman seated behind a long, low desk opposite the mural. She was thumbing through an issue of Vanity Fair magazine—just an ordinary human doing ordinary human things—and Lennon realized, with a great deal of relief, that the place was not entirely divorced from her former reality, though it was perhaps only distantly adjacent to it. The secretary lowered her magazine, folded it shut, and smiled.

“Your name?” Her accent, thick and husky, was decidedly southern.

“It’s Lennon Carter.”

The secretary nodded and keyed something into a wheezing brick of a computer that would’ve been sorely outdated more than a decade ago. Then she stood. “Do follow me.”

Together, they walked down a long corridor where a run of stained-glass windows offered distorted glimpses of the campus beyond. There was a large square, more than two miles across, densely overgrown with live oaks and magnolias, a few scraggly palms growing low to the dirt. Set around the square were a number of old buildings, townhomes and mansions mostly.

It took Lennon a moment to identify what she was looking at as a campus, composed of the square and tall brick townhomes set around it, all of them overgrown with ivy like the phone booth where she’d first received word of Drayton. The other buildings on the square reminded her of the early work of Frank Lloyd Wright, with flat roofs low-slung over wraparound porches. Paths—which seemed like piazzas under the dense canopy of the moss-draped oak trees—threaded across the square like arteries. People—students, Lennon presumed—gathered in the sprawling courtyards between the buildings. Their attire

Разом вони пройшли довгим коридором, де через вітражні вікна було видно спотворені образи кампусу за його межами. Там була велика площа, шириною більше двох миль, густо заросла дубами та магноліями, а також кількома покрученими пальмами, що росли низько над землею. Навколо площі стояло кілька старих будівель, переважно міських будинків та особняків.

Леннон знадобилася хвилинка, щоб зрозуміти, що вона дивиться на кампус, який складався з площі та високих цегляних міських будинків, розташованих навколо неї, всі вони були вкриті плющем, як і телефонна будка, де вона вперше дізналася про Дрейтона. Інші будівлі на площі нагадували їй ранні роботи Френка Ллойда Райта, з плоскими дахами, низько навислими над ганками, що огортали будівлі. Доріжки, що здавалися площинами під густим навісом вкритих мохом дубів, пролягали по площі, наче артерії. Люди, які, як припустила Леннон, були студентами, збиралися у просторах дворики між будівлями. Їхній одяг був досить різноманітним, щоб розвіяти будь-які уявлення про суворо дотримувану уніформу, але всі вони були охайно вбрані: в облягаючих брюках з поясом на талії, добре скроєних піджаках і окулярах в товстій оправі, зі смаком зім'ятих льняних сорочках з підкоченими до ліктів рукавами.

Деякі з тих, хто зібрався на галявині, розстелили ковдри для пікніка, зняли туфлі, засунули шкарпетки в черевики і вирішили розслабитися босоніж на м'якій траві, що вкривала двори, насолоджуючись тим невеликим сонячним світлом, яке пробивалося крізь густий листяний навіс дерев. Одна дівчина, симпатична брюнетка в темній вовняній спідниці-олівці, саме знімала пару панчох, наче змія, що скидає шкіру.

- Не відставайте, - сказала секретарка, не обертаючись і навіть не сповільнюючи кроку.

was varied enough to dispel any notion of a strictly enforced uniform, but they were all smartly dressed, in their tailored slacks belted at the waist, well-cut blazers and thick-rimmed glasses, tastefully wrinkled linen shirts with the sleeves rolled up to the elbows.

A few of those gathered on the lawn had spread out picnic blankets and kicked off their loafers, stuffed their socks into their shoes, opting to lounge barefoot across the plush grass that carpeted the courtyards, drinking in what little sunlight shone through the dense canopy of the trees. One girl—a pretty brunette in a dark wool pencil skirt—was in the process of peeling off a pair of stockings, like a snake shedding its skin.

“Do keep up,” said the secretary, without turning or even breaking pace. “You’ll be late if you don’t.”

Lennon hastily tore her gaze from the window and kept walking. The corridor forked and she followed her guide down a narrow hall to the right. Here the floor began to slope downward more severely; the ceiling and its skylights seemed farther and farther away. For a long time, there was nothing but the sharp rataplan of the secretary’s heels striking the marble floors. Lennon wondered, absently, how old she

was and how she’d come to work at a place like Drayton. Surely they didn’t host job fairs or run ads online or in the papers.

“This is where I leave you,” said the secretary, stopping so abruptly that Lennon very nearly ran into her. She motioned to a small mahogany door near the hall’s end. “Good luck.”

Lennon dragged the door open and took in the lecture hall that lay beyond it—the walls paneled with hickory, the stairs steep. There were about two dozen students seated there, equipped with pencils and slim test booklets.

- Ви запізнілися, якщо не поквапитися.

Леннон поспішно відірвала погляд від вікна і продовжила йти. Коридор розгалужувався, і вона пішла за своєю провідницею вузьким коридором праворуч. Тут підлога почала нахилитися ще сильніше. Стеля і її вікна здавалися все далі і далі. Довгий час було чутно лише різкий стукіт підборів секретарки по мармуровій підлозі. Леннон роздумувала, скільки їй років і як вона потрапила на роботу в таке місце, як Дрейтон. Напевно, вони не проводили ярмарків вакансій і не давали оголошень в Інтернеті чи газетах.

- Тут я вас залишу, - сказала секретарка, зупинившись так раптово, що Леннон ледь не врізалася в неї. Вона вказала на невеликі двері з червоного дерева в кінці коридору.

- Удачі.

Леннон відчинила двері і оглянула лекційну залу, що лежала за ними — стіни, обшиті панелями з гікорі, круті сходи. Там сиділо близько двох десятків студентів, озброєних олівцями та тоненькими тестовими зошитами.

До неї підійшов маленький чоловік, одягнений у вільні лляні штани та туніку, вишиту коричневими лозами вздовж коміра. Він вказав на сусідній стіл.

- Сідайте. Іспит розпочнеться незабаром.

Трішки спантеличено, Леннон сіла поруч із надзвичайно вродливою молодою жінкою з платиновим блондом і срібним кільцем у лівій ноздрі. Вона швидко щось набирала на мобільному телефоні, бурмочучи хрипким голосом, що нагадував голос курця, який викурює пачку сигарет на день і захворів на особливо неприємну застуду. Здається, вона говорила, що немає зв'язку. Потім, ніби її покликали по імені, вона раптово підвела голову і посміхнулася Леннон, а Леннон, трохи збентежена тим, що її спіймали на тому, що

A petite man approached her, dressed in loose linen pants and a tunic shirt, embroidered with a tangle of brown vines along the collar. He motioned to a nearby desk. “Do sit down. The exam will begin shortly.”

Baffled, Lennon took a seat beside a strikingly pretty young woman with platinum-blond hair and a silver ring pierced through her left nostril. She was rapidly typing something into her cell phone, muttering—with a raspy vocal fry that made her sound like a pack-a-day smoker who’d come down with a particularly nasty cold—about the fact that there was no reception. Then, as if called by name, she abruptly looked up and smiled at Lennon, and Lennon, a little embarrassed to be caught staring, smiled back at her. She decided then that if they both passed the exam and stayed at Drayton, they would be friends.

She surveyed the others. There was a person with a shaved head and thick eyebrows who sat near her, scowling. A boy with an overgrown military cut sat grumbling Russian curses through his gritted teeth (based on the two semesters of rudimentary Russian Lennon had taken as part of her core curriculum in college, he seemed irritated that the test was taking so long to begin). An impeccably dressed woman—bronze skin, high cheekbones, sharp eyes—chatted in a rapid-fire exchange of whispers with the curly-haired redheaded man who sat beside her. Both looked like the kind of fashionably erudite academics Wyatt would’ve liked to be friends with.

At the front of the room, a panel of six proctors, split evenly into two groups of three, sat at long tables on opposite sides of the lectern. All had the demeanor of professors fresh off a long sabbatical and possessed a kind of sharkish, academic curiosity that put Lennon ill at ease. One, a sleek-haired man in a perfectly tailored

вона дивилася, посміхнулася їй у відповідь. Вона вирішила, що якщо вони обидві складуть іспит і залишаться в Дрейтоні, то стануть подругами.

Вона оглянула інших. Поруч із нею сидів чоловік із поголеною головою і густими бровами, який хмуро дивився на неї. Хлопець із зарослою військовою стрижкою сидів і бурмотів якісь слов’янські лайки крізь стиснуті зуби (судячи з двох семестрів початкового курсу російської мови, які Леннон вивчала в рамках основної програми в коледжі, він, здавалося, був роздратований тим, що тест так довго не починався). Бездоганно одягнена жінка з бронзовою шкірою, високими вилицями та гострими очима швидко шепотілася з кучерявим рудим чоловіком, який сидів поруч із нею. Обоє виглядали як модні ерудити-академіки, з якими Ваєт захотів би подружитися.

У передній частині кімнати група з шести екзаменаторів, розділених на дві рівні групи по троє, сиділа за довгими столами по обидва боки від кафедри. Усі вони мали вигляд професорів, які щойно повернулися з тривалої відпустки, і випромінювали якусь акулячу академічну цікавість, що змушувала Леннон почуватися некомфортно. Один із них, чоловік із гладеньким волоссям у ідеально пошитому твідовому костюмі, курив товсту теракотову люльку і передав їй одній зі своїх колег, темношкірій жінці, яка Леннон нагадувала її власну матір. Вона прийняла люльку, зробила довгий затяг і за мить виплюнула жвавий потік товстих, танцюючих димних кілець.

Блондинка, яка сиділа серед екзаменаторів, підвелася і підійшла до кафедри. Вона була одягнена в білу сорочку кольору блідої шкіри, заправлену в пояс темної твідової спідниці-олівця. Її волосся було біло-сірим і підстрижене в довге, але елегантне каре.

Коли вона заговорила, у кімнаті настала тиша.

<p>tweed suit, smoked a fat terra-cotta dudeen pipe and passed it to one of his peers, a dark-skinned woman who vaguely reminded Lennon of her own mother. She accepted the pipe and took a long toke and moments later spit a lively burst of fat, dancing smoke rings.</p> <p>A blonde woman seated among the proctors rose and stepped up to the lectern. She wore an off-white button-down the color of pale flesh, tucked into the waistband of a dark tweed pencil skirt. Her hair was ice-white and cut into an overgrown, but elegant, bob.</p> <p>When she spoke, the room fell quiet. "My name is Eileen, and I am the vice-chancellor here at Drayton, as well as one of the six proctors</p> <p>of today's entry exam. It's a pleasure to welcome you to our school." A brief pause and Eileen lowered her head, as if trying to decide what she wanted to say next. "Our entry exam begins at birth, and everyone takes it. The test being administered today is merely the final step in your lifelong application process. And I warn you, it will be the most challenging."</p> <p>A thin boy, who Lennon later discovered was a math prodigy from Iceland who'd bagged his first PhD in number theory at just sixteen, tapped her on the shoulder and passed her a surprisingly heavy metal mechanical pencil and a manila test booklet.</p> <p>"The final portion of the entry exam is split into two phases. First, the written exam, which is before you now. It's composed of forty-five multiple-choice questions. The second and final phase of the exam is the expressive interview, wherein we will assess your ability to complete a task of our choosing. This portion of the test is not timed, though it will end at our discretion."</p> <p>Lennon glanced at her peers, wondering if they found this ordeal as bizarre as she did. All of them appeared</p>	<p>- Мене звати Ейлін, я проректорка університету Дрейтон, а також одна із шести екзаменаторів сьогоднішнього вступного іспиту. Я рада вітати вас у нашому університеті.</p> <p>Після короткої паузи Ейлін опустила голову, ніби намагаючись вирішити, що сказати далі.</p> <p>- Наш вступний іспит починається з народження, і його складають усі. Іспит, який проводиться сьогодні, є лише останнім етапом у процесі, що триває все життя. І я попереджаю вас, що це буде найскладніший етап.</p> <p>Худий хлопчик, якого Леннон пізніше пізнає як математичного вундеркінда з Ісландії, який отримав свій перший докторський ступінь з теорії чисел у віці шістнадцяти років, торкнувся її плеча і передав їй напрочуд важкий металевий олівець та тестовий зошит з маніли.</p> <p>- Остання частина вступного іспиту розділена на два етапи. Перший - письмовий іспит, який ви зараз складаєте. Він складається з сорока п'яти питань з варіантами відповідей. Другий і останній етап іспиту - експресивна співбесіда, під час якого ми оцінимо вашу здатність виконати завдання, яке ми виберемо. Ця частина тесту не обмежена в часі, але закінчиться на наш розсуд.</p> <p>Леннон поглянула на своїх однолітків, задаючись питанням, чи вважають вони це випробування таким же дивним, як і вона. Всі вони виглядали відносно спокійними, за винятком одного кволого хлопчика, який голосно гіпервентильовав у першому ряду.</p> <p>- Те, що група кандидатів розміром з ціле покоління була звужена до вас, які сидите зараз переді мною, є надзвичайним досягненням. Якщо ви не складете цей іспит, а більшість з вас, насправді, не складе, я сподіваюся, що ви будете згадувати це з честю.</p> <p>Ейлін простягнула обидві руки до учасників іспиту.</p>
--	--

<p>relatively calm, apart from one frail boy loudly hyperventilating in the front row.</p> <p>“The fact that a pool of applicants the size of a global generation has been narrowed down to you, who sit before me now, is a remarkable triumph. Should you fail to pass this exam—and most of you will, in fact, fail—then I do hope you’ll remember it as such.” Eileen extended both hands to the test takers. “You may now begin.”</p> <p>Lennon pumped her mechanical pencil twice and opened the test booklet. There, she saw the grainy image of a young boy with tears in his eyes, taken from the shoulders up, in the style of an ID photo.</p> <p>What is Nihal’s predominant emotion?</p> <p>Yearning</p> <p>Rage</p> <p>Shock</p> <p>Resignation</p> <p>None of the above</p>	<p>- Ви можете починати.</p> <p>Леннон двічі натиснула на механічний олівець і відкрила тестовий зошит. Там вона побачила зернисте зображення хлопчика зі сльозами на очах, зняте від плечей і вище, у стилі фотографії для паспорта.</p> <p>Яка емоція переважає у Ніхала?</p> <p>А) Турбота</p> <p>Б) Гнів</p> <p>В) Шок</p> <p>Г) Покірність</p> <p>Д) Нічого з перерахованого</p> <p>Леннон дивилася на питання, збентежена. Як вона могла розібратися в його почуттях, бачачи лише одне зображення? Вона підняла погляд, сподіваючись знайти підказку, що їй робити далі, але інші учасники тесту здавалися такими ж спантеличеними, як і вона, хмурячись над своїми паперами, перебираючи олівцями між відповідями, обводячи слова, а потім стираючи їх і пробуваючи знову.</p> <p>Вона примружилася, подивившись на папір. Хлопчик, Ніхал, дивився на неї, його очі були великими і сльозливими, а білки пронизували сітка судин. Вона подивилася уважно на зображення, шукаючи підказки в контексті — хлопчику було приблизно дев'ять років. На ньому була невідходяща майка з тонким смугастим візерунком. Його нижня губа була злегка стиснута, ніби затиснута між зубами. Але жодна з цих деталей не давала жодних підказок щодо того, чому саме Ніхал плакав. Не знаючи, що робити, Леннон інстинктивно обвела букву А і перейшла до наступного питання.</p> <p>На цьому зображенні була струнка жінка, якій, судячи з усього, було трохи за тридцять (плюс-мінус кілька років), з гострим, веснянкуватим носом і намальованими губами, загнутими вниз по</p>
--	---

<p>Lennon stared down at the question, confused. How was she meant to parse exactly what he was feeling from a single image? She looked up, hoping for some hint as to how she was supposed to proceed, but her fellow test takers seemed every bit as confused as she did, frowning down at their papers, their pencils dancing between answers, circling things only to erase them and try again.</p> <p>She squinted down at the paper. The boy, Nihal, stared back at her, his eyes wide and watery, a webwork of veins threading through the whites. She examined the image for context clues—he looked to be about nine years old; his shirt was an ill-fitting tank top, patterned with thin stripes; his bottom lip was slightly puckered, as if caught between the teeth. But none of these details gave any indication as to exactly why Nihal was crying. Unsure of what to do, Lennon circled A on instinct alone and moved on to the next question.</p> <p>This image featured a slight woman who appeared to be in her early thirties (give or take a few years) with a pinched, freckled nose and a painted mouth, downturned at the corners. Lennon couldn't distinguish the shade of her lipstick, given that the images on the exam were printed in black and white, but she assumed it was some shade of red. Her pale hair was gathered into a bun at the crown of her head, exposing her large ears, the stretched lobes pierced through with hoops.</p> <p>What is Bianca's current state of being?</p> <p style="text-align: center;">Arousal</p> <p style="text-align: center;">Satisfaction</p>	<p>кутах. Леннон не могла розрізнити відтінок її помади, оскільки зображення на обстеженні були надруковані в чорно-білому форматі, але вона припустила, що це був якийсь відтінок червоного. Її світле волосся було зібране у пучок на маківці голови, оголюючи великі вуха з розтягнутими мочками, проколотими кільцями.</p> <p>Який поточний стан Біанки?</p> <p>А) Збудження Б) Задоволення В) Апатія Г) Відчай Д) Жодне з вищезазначеного</p> <p>Леннон вибрала варіант В.</p> <p>Наступне питання містило абстрактний малюнок тушшю, що віддалено нагадував роботи Поллока. Мазки були настільки густими і важкими, що під плямами і бризками туші важко було розгледіти біле полотно.</p> <p>Що зображено на цій картині?</p> <p>А) Ейфорія Б) Хаос В) Радість Г) Обжерливість Д) Нічого з перерахованого</p> <p>Вона обвела варіант Г.</p> <p>Було ще одне питання і супровідне зображення, на якому була зображена зморщена жінка.</p> <p>Що Марія намагається приховати?</p> <p>А) Презирство</p>
--	---

<p>Listlessness</p> <p>Despair</p> <p>None of the above</p> <p>Lennon selected C.</p> <p>The following question featured an abstract ink painting vaguely reminiscent of the work of Pollock. The brushstrokes were so viscous and heavy-handed it was hard to catch glimpses of the white canvas beneath the smears and spatters of ink.</p> <p>What is this painting meant to depict?</p> <p>Euphoria</p> <p>Chaos</p> <p>Joy</p> <p>Gluttony</p>	<p>Б) Пожадливість</p> <p>В) Заздрість</p> <p>Г) Смуток</p> <p>Д) Все вищезазначене</p> <p>Е) Нічого з вищезазначеного</p> <p>Леннон обвела варіант В.</p> <p>Леннон продовжувала, відчуючи все більшу розгубленість, намагаючись розібратися у виразах облич людей на зображеннях або мотивах абстрактних творів мистецтва, які їй пропонували проаналізувати. Одне з питань стосувалося жінки, яка тримала на руках новонароджене немовля, ймовірно, свою дитину, і просило учасника тесту визначити її домінуючу емоцію (Леннон вибрала злість). Інше питання містило грубий малюнок обличчя чорнилом в стилі Пікассо, з однією зніцею втричі більшою за іншу. Зображення, як стверджувалося, символізувало закоханість, і тест вимагав від учасника визначити другорядне джерело натхнення, що стояло за твором (вона вибрала варіант Б - страх і була впевнена у своїй відповіді).</p> <p>Коли Леннон підійшла до другої половини іспиту, у неї почав кровити ніс. Товсті краплі крові розбризкалися по краю питання двадцять другого, через що чорнило розпливлося і розмазалося, так що вираз обличчя жінки на супровідному зображенні був сильно спотворений. У неї були потріскані губи і рідке волосся. Вона виглядала, мабуть, на сорок з гаком років.</p> <p>Які емоції відчуває Аня? Виберіть один із варіантів:</p> <p>А) Смуток</p> <p>Б) Трепет</p> <p>В) Заздрість</p>
---	---

<p>None of the above</p> <p>She circled D.</p> <p>There was another question and an accompanying image, this one of a wizened woman.</p> <p>What is Maria trying to hide?</p> <p>Contempt</p> <p>Lust</p> <p>Envy</p> <p>Grief</p> <p>All of the above</p> <p>None of the above</p>	<p>Г) Огида</p> <p>Д) Жодне з перерахованих</p> <p>Вона поспішно обвела букву Д. Її ніс продовжував сильно кровити, забризкуючи сторінки буклету, поки вона відповідала на решту питань, одне з яких зображувало чоловіка з широко розплющеними очима, густою бородою і зсунутими бровами. Під його правим оком було татуювання, але через погану якість зображення Леннон не могла розрізнити, що саме там було.</p> <p>Яку емоцію намагається передати Лайл?</p> <p>А) Упертість</p> <p>Б) Збентеження</p> <p>В) Розчарування</p> <p>Г) Фрустрація</p> <p>Д) Усе вищезазначене</p> <p>Е) Нічого з вищезазначеного</p> <p>Леннон затиснула ніс і відкинула голову назад, марно намагаючись зупинити кровотечу. Це було все, що вона могла зробити, щоб не виблювати, коли відчула смак гарячої і густої крові, що стікала їй по горлу. Якимось дивом їй вдалося не блювати, і вона обвела букву В.</p> <p>Нарешті вона дійшла до останнього питання: запаморочливого зображення незліченних намальованих від руки концентричних кіл, що звужувалися до майже непомітної осі в центрі сторінки.</p> <p>Що має передати це зображення?</p> <p>А) Екстаз</p> <p>Б) Приниження</p> <p>В) Вдячність</p> <p>Г) Тривога</p> <p>Д) Радість</p>
---	---

<p>Lennon circled C.</p> <p>Lennon pressed on, feeling increasingly disoriented, struggling to parse the expressions of the people in the images or the motivations behind the abstract artworks she was asked to scrutinize. One question featured a woman cradling a newborn baby, presumably her child, to her breast and asked the test taker to distinguish her predominant emotion (Lennon chose malice). Another question featured the crude ink drawing of a Picasso-esque face, with one pupil three times the size of the other. The image was said to represent infatuation, and the test asked its taker to identify the secondary source of inspiration behind the work (she chose B for dread and felt sure of her answer).</p> <p>As Lennon approached the second half of the exam, her nose began to bleed. Fat droplets of blood spattered the edge of question twenty-two, causing the ink to seep and smudge so that the expression of the woman in the accompanying image was badly distorted. She had chapped lips and thinning hair. She looked like she was in her late forties, maybe.</p> <p>What emotion is Anya experiencing? Choose one of the following:</p> <p style="text-align: center;">Grief</p> <p style="text-align: center;">Awe</p> <p style="text-align: center;">Envy</p>	<p>Е) Нічого з перерахованого</p> <p>Леннон витерла останні краплі крові з носа і, коли залишилося всього кілька секунд, поставила галочку біля відповіді Б.</p> <p>- Олівці на стіл, - сказала Ейлін, підходячи до кафедри. У той же час всі п'ять інших екзаменаторів підвелися, як за командою, і почали підніматися сходами амфітеатру, збираючи тестові зошити. Один хлопець, широкоплечий, з гострим поглядом, що сидів у задній частині аудиторії, продовжував обводити відповіді, поспішаючи закінчити іспит, і в результаті був негайно вигнаний тим самим чоловіком, у якого була люлька, вказавши пальцем на темні двері вгорі сходів, яких Леннон раніше не помічала.</p> <p>Насправді було багато речей, яких вона не помітила. Наприклад, те, що під час оцінювання кімната значно спорожняла. Більше дві третини тих, хто був присутній на початку іспиту, тепер, незрозуміло чому, зникли. Леннон не бачила і не чула, як вони пішли.</p> <p>Ті, хто залишився, були проведені до невеликої кімнати очікування, розташованої нагорі по сходах і в кінці іншого вузького коридору, обставленого з обох боків книжковими полицями від підлоги до стелі, які були заповнені старими томами в шкіряних палітурках. У приміщенні пахло пилом і кінським клеєм. Звідти їх провели до своєрідної вітальні. Її стіни були обшиті темним деревом, а єдине вікно завішене важкими зеленими шторами. У каміні танцювало вогнище, хоча було далеко не так холодно, щоб його розпалювати.</p> <p>Учасникам тесту подали кілька закусок — маленькі масляні печива з малиновим джемом і шматочками масла у формі квітів, нарізані персики зі збитими вершками та газовану воду в керамічних чашах, яка мала смак розмарину та мінералів. Леннон проігнорувала печиво, але наїлася фруктів і випила кілька чаш води за кілька хвилин</p>
---	--

Disgust	до того, як її покликали до приватної кімнати для тестування в кінці коридору.
None of the above	Тут не було ні наглядців, ні кафедр. Ні інших учасників іспиту. Двері за нею з гучним скрипом зачинилися, і Леннон залишилася сама у великій аудиторії з малою кількістю меблів. Далека стіна кімнати була майже повністю зайнята чистою зеленою дошкою. Перед нею стояли порожній стілець і стіл з червоного дерева. У центрі класу був ще один стіл і стілець, розташовані навпроти більшого столу.
Hastily she circled E. Her nose kept bleeding profusely, spattering the pages of the booklet as she worked through the remaining questions, one of which featured a wide-eyed man, thickly bearded, his brows knit together. There was a tattoo beneath his right eye, but the poor image quality made it impossible for Lennon to distinguish what it was.	Навпроти дверей, через які увійшла Леннон, було вітражне вікно, залишене трохи прочиненим. У дворі внизу зібралися студенти, і вона вловила уривки їхньої розмови. Вони запекло, з підвищеними голосами, обговорювали якесь філософське питання, пов'язане з нематеріальністю розуму.
What emotion is Lyle trying to convey?	Не знаючи, що їй робити, Леннон деякий час стояла біля дверей, чекаючи вказівок від одного з екзаменаторів, які контролювали першу частину іспиту. Але вони так і не з'явилися. Натомість, після кількох довгих хвилин, які здавалися годинами, увійшов чоловік, якого вона не впізнала. Він був струнким і досить високим, тому мусив трохи нахилитися, коли проходив крізь двері. Його щелепа була гострою, з легким нальотом бороди, ніби він мав намір поголитися того ранку, але забув. Волосся теж було коротко стрижене. Шкіра мала насичений бронзовий відтінок. Леннон припустила, що він був приблизно одноліток Ваєта, плюс-мінус кілька років. Він був укритий татуюваннями. На тильній стороні обох рук у нього були татуювання метеликів, і цей малюнок повторювався на твердій поверхні його шиї. Метелики на руках мали крила, але у декількох на шиї крила були відірвані від грудної клітки. Малюнок був настільки гротескним, що Леннон здригнулася.
Obstinacy	
Confusion	
Disappointment	
Frustration	
All of the above	

<p>None of the above</p> <p>Lennon pinched her nose and tipped back her head in a vain attempt to stop the bleeding. It was all she could do not to gag when she tasted the blood draining, hot and thick, down the back of her throat. By some miracle she managed not to retch, and circled C.</p> <p>Finally, she reached the last question: a dizzying image of countless hand-drawn concentric circles shrinking to a near-imperceptible axis at the center of the page.</p> <p>What is this image meant to convey?</p> <p>Ecstasy</p> <p>Humiliation</p> <p>Gratitude</p> <p>Anxiety</p> <p>Jubilance</p>	<p>Чоловік зачинив двері, злегка нахмурившись, зсунувши свої товсті брови. Він не вибачився за запізнення. Від ледве глянув на Леннон, коли почав говорити:</p> <p>- Твоє ім'я?</p> <p>У його голосі відчувався, як вона припустила, слабкий бруклінський акцент, хоча вона не була впевнена.</p> <p>- Леннон.</p>
---	--

None of the above

Lennon wiped away the last of her nosebleed and circled B with seconds left to spare.

“Pencils down,” said Eileen, stepping up to the lectern. As she did, all five of the other proctors rose in practiced tandem, and began to climb the steps of the amphitheater, collecting the test booklets as they went. One boy—broad-shouldered and sharp-eyed and sitting toward the back—kept circling answers in a hasty attempt to finish the exam, and as a result was immediately ousted by the same man who owned the dudder pipe, dismissed with a hissing whisper and a finger pointed toward a dark door at the top of the stairs that Lennon hadn’t noticed before.

There were, in fact, many things she hadn’t noticed. Like, for example, the fact that the room had emptied considerably during the evaluation. More than two-thirds of those who were originally present at the beginning of the exam were now, inexplicably, gone. Lennon hadn’t seen or heard their departures.

Those remaining were led to a small waiting room up a flight of stairs and down another narrow passageway, this one lined on either wall with floor-to-ceiling bookshelves that were packed to capacity with old leather-bound tomes. The place smelled of dust and horse glue. From there, they were ushered into a kind of parlor. Its walls were paneled with dark wood and heavy green curtains were drawn across its only window. There was a fire dancing in the hearth, though it wasn’t nearly cold enough to warrant one.

The test takers were supplied with a few refreshments—small buttermilk biscuits with raspberry jam and pats of

butter molded into the shape of flowers, sliced peaches with whipped cream, and sparkling water in ceramic bowls that tasted of rosemary and minerals. Lennon ignored the biscuits but had her fill of fruit and drank several bowls of water in the minutes before she was called into a private testing room down the hall.

Here there were no proctors or lecterns. No fellow test takers. The door groaned shut behind her, and Lennon was left alone in a large, sparsely furnished classroom. The far wall of the room was consumed almost entirely by a clean, green chalkboard. In front of it, an empty chair and a mahogany desk. At the center of the classroom, another single desk and chair, facing its larger counterpart.

Opposite the door Lennon entered through was a stained-glass window left slightly ajar. There were students gathered in the courtyard below, and she caught snippets of their conversation. They

were rigorously—and with raised voices—debating some philosophical matter that pertained to the immateriality of the mind.

Unsure of what she was supposed to do, Lennon stalled there by the door for some time, waiting for directions from one of the proctors who'd overseen the first portion of the exam. But they never showed up. Instead, after a few long minutes that felt like hours, a man she didn't recognize entered. He was slim, and tall enough to need to duck a bit when he walked through the door. His jaw was sharp and faintly stubbled with the ghost of a beard, like he'd intended to shave that morning but had forgotten. His hair too was shorn short. His skin was a rich bronze. Lennon guessed he was about Wyatt's age, give or take a few years. He was covered in tattoos. The backs of both of his hands were tattooed with moths, and the imagery was repeated on the hard planes of his neck. The moths on his hands had their wings, but a few of the ones

on his neck had had their wings ripped from their thoraxes. The imagery was grotesque enough to make Lennon squirm.

The man drew the door shut, frowning slightly, his blunt brows drawn together. He made no apologies for his lateness. Barely registered Lennon when he spoke. “You have a name?” His voice bore what she guessed was a faint Brooklyn accent, though she wasn’t sure.

“It’s Lennon.”

CHAPTER 2. TRANSLATION COMMENTARY

2.1 Book summary

Alexis Henderson's *An Academy for Liars* is a modern gothic novel that combines the aesthetics of The Dark Academia style, philosophical contemplation, and psychological horror (Spooner, 2007). The main character of the book is Lennon Carter, a young woman on the verge of an emotional breakdown, whose life falls apart after a terrible personal betrayal. Lennon is forced to confront the fragility of her identity after a terrifying encounter with her own reflection, an eyeless twin, on the night of her engagement. The boundaries between real and imaginary, sanity and madness dissolve thanks to this terrifying experience, which is an incendiary episode of the novel.

After this incident, Lennon leaves home and receives a mysterious call inviting him to Drayton College, a remote university that offers intellectual renewal and self-discovery. But Drayton soon proves to be a complex place, both a haven for talented misfits and a place of deception and manipulation. The institution operates through mysterious rituals, psychological examinations, and ethical dilemmas that make it difficult to distinguish between madness and knowledge. Lennon is forced to ponder the meaning of authenticity and truth as she comes to terms with mentors and classmates who are distorted versions of herself within its confines.

Alexis Henderson weaves psychological reality, gothic horror, and mysticism throughout the story. The story gradually moves from external conflict to reflections on guilt, self-deception, and the disastrous pursuit of perfection. The protagonist's journey through Drayton College becomes a metaphorical immersion into the subconscious, a process of discovery and self-destruction.

Thus, *An Academy for Liars* serves as both an artistic and moral metaphor. The story explores how the pursuit of intellectual and emotional control can lead to spiritual collapse, through its expressive setting, poetic style, and philosophical overtones. By exposing the dark side of human ambition and the fragility of the psyche that underlies the pursuit of knowledge, Alexis Henderson's work enlightens the tradition of the Dark Academia style (Włodarczyk, 2023).

2.2 About the author

American speculative fiction author Alexis Henderson combines feminist critique, Gothic horror, and explorations of power and identity in her novels. Her preoccupation with religion, social disruption, and the uncanny is largely influenced by her upbringing in the American South. Her first book, *The Year of the Witching* (2020), received critical acclaim for its nuanced portrayal of female resistance and grim reconstruction of Puritan society. The boundaries between the sacred and the profane, rationality and madness, order and anarchy continue to be explored in Henderson's later work.

(<https://alexishenderson.com/>)

Critics often describe Alexis Henderson as a writer who represents "modern Gothic feminism." Her stories highlight women who rebel against or succumb to oppressive systems, and her writing style combines poetic description with psychological precision. Her works merge intellectual contemplation with intense emotion in a rich, rhythmic, and highly figurative style (Leech & Short, 2007). She often sets her works in claustrophobic or liminal settings, such as institutions, small villages, and dilapidated houses, which act as metaphors for imprisonment and

identity crisis. In this way, Alexis Henderson fits into the broader aesthetic of the Dark Academia style, which idealizes moral decay, grief, and intellectualism (Adriaansen, 2022). She reimagines Gothic literature for a contemporary postfeminist audience, emphasizing internal transformation and aestheticized pain.

2.3 Text characteristics

The Dark Academia style is best represented in Alexis Henderson's novel *An Academy for Liars*, which combines philosophical exploration, psychological reflection, and Gothic sentiment. The work serves as both an allegory of moral and intellectual decline and a story of human suffering. The tone and vocabulary of the novel are shaped by the contrasts that make up its world: brightness and darkness, intelligence and madness, faith and disillusionment (Fleming, 2021). The protagonist's fall from material reality to psychological and metaphysical instability is reflected in the story's setting, which shifts from the antiseptic domestic environment of Wyatt Banks's Denver home to the bizarre architecture of Drayton College.

Lyrical precision and psychological nuance characterize Alexis Henderson's prose. Her words often alternate between short, fragmented fragments expressing fear or emotional collapse and extended, flowing constructions that suggest an internal monologue. This grammatical rhythm creates a style that is both lyrical and disturbing, reflecting Lennon's unstable mental state. To externalize the heroine's fragmented sense of self, the author regularly uses synesthetic imagery and symbolic elements such as mirrors, reflections, duplicates, and a destructive environment. For example, the reflection without eyes literally embodies the loss of identity and agency, while the repeated image of the mirror becomes a metaphor for alienation and self-contradiction.

In her vocabulary, Henderson combines formal academic jargon with informal, even vulgar terms. The elitism and existential emptiness that underlie the Dark Academia are reflected in the subsequent artistic hybridity (Zaveri, 2023). She creates sentences that are both intellectual and visceral, combining intellectual debate with physical fear. One of the author's main thematic concerns—the conflict between morality and knowledge, between the search for truth and the cost of obsession—is also emphasized by this artistic incongruity.

To fully immerse readers in Lennon's distorted worldview, the narrative voice uses limited third-person point of view and is highly introspective and distrustful. The novel has a surreal, even cinematic feel, as time and space seem fluid. Alexis Henderson's creative attention to sensory details, such as the sound of footsteps, the smell of polish or decay, and the feel of flesh, creates a captivating environment that stimulates the reader's body and mind. *An Academy for Liars* is both a psychological thriller and an artistic exploration of knowledge, power, and self-destruction through a complex interplay of poetry, horror, and intellectual melancholy.

2.4 Rendering Dark Academia style in Ukrainian

In order to translate Alexis Henderson's *Liar's Academy* into Ukrainian, it was necessary to recreate the unique literary atmosphere—the intellectual melancholy, moral ambiguity, and artistic elegance that characterize the style of The Dark Academia. Translation was viewed as an act of stylistic interpretation, not simply linguistic substitution. Thus, was examined how the distinctive features of The Dark Academia is a combination of intellectual and visceral, beauty and decay, sophistication and horror—were depicted at different linguistic levels. From lexical

precision and syntactic rhythm to stylistic tone, pragmatic subtlety, and cultural resonance, each level of study reveals unique tactics and difficulties (Bezooijen, Van, & Gooskens, 1999).

The morphological level of translation involves the translation of words and fixed phrases using methods such as literal translation, borrowing, modulation, and equivalence (Klingenberg, 2014). Alexis Henderson largely uses lexical choice to create mood and meaning in *An Academy for Liars*. The deeply introspective tone of the book is reflected in its language, which alternates between the lyrical and the psychological. As a result, the lexical translation into Ukrainian required the preservation of this dual register: the formal, poetic language characteristic of the aesthetics of *The Dark Academia*, and the informal, emotionally charged language that gives the main character a human face (Chernetsky, 2011).

Translating the adjectives and descriptive groups that convey the psychological instability of the main character was one of the biggest obstacles at this level. Alexis Henderson creates a rhythmic triad by using three adjectives in a line:

(1-s) “She had been in a bad way for months—unmoored, discordant, occupying her own body with a sense of unease...”

(1-t) “Вона вже кілька місяців почувалася погано: розгубленою, розладнаною, а її власне тіло додавало почуття неспокою...”

The goal in translating this into Ukrainian was to capture both the internal rhythm and the psychological subtlety of the original. The semantic equivalents of “unmoored” and “discordant” are captured by the phrases “почуття неспокою,” while “feeling uneasy” is naturally comparable to the phrase “a sense of unease.” This is the method of semantic translation, which prioritizes meaning and stylistic accuracy over exact literal reproduction, is demonstrated in this example.

Translating the novel’s culturally distinctive language was another challenge. Henderson’s text contains several references to middle-class life in North America, such as “cake tastings,” “wax-sealed invites,” “film photographer,” and “midcentury-style ranch.” In my translation, I chose to use descriptive equivalents such as “відвідувала дегустації тортів і примірки суконь, внесла завдаток за місце проведення весілля” and “ранчо в стилі середини минулого століття” respectively. These images fit into the concept of amplification or clarification, which is used here to preserve the visual essence of culturally defined things while making them comprehensible to Ukrainian readers. For example, the phrase “wax-sealed invites” was translated as “запрошення з восковими печатками”, retaining the ceremonial meaning and somewhat old-fashioned charm that complement the novel’s Gothic overtones.

Another important element of Alexis Henderson’s lexical approach is metaphorical imagery. Infinite regression and existential nothingness are expressed by the words

(2-s) “Standing between the two, she gazed with glassy eyes at the reflections of herself reflecting one another, on and on, shrinking into the dark and distant ether.”

(2-t) “Вона стояла між ними, і її порожні очі метушилися між відображеннями одного та іншого дзеркал, відбивалися знову і знову та зникали в темному і далекому ефірі.”

Both the atmospheric aspect of the “ether” and the idea of infinite reflection are preserved in the translation. To emphasize the surreal aspect of the picture, a slightly archaic and scientific

tone of meaning has been introduced by the deliberate choice to retain the word “eфip” instead of replacing it with the more colloquial “далечінь”. This is consistent with the technique of foreignization, which allows the reader to perceive the alien, eerie atmosphere of the source text.

To capture Alexis Henderson's tone, lexical coherence and density are also important. The phrase

(3-s) “Come dawn, Wyatt woke with a start and a muttered ‘Fuck.’”

(3-t) “На світанку Ваєт різко прокинувся і пробурмотів:

- Чорт забирай.”

This is an example of how the author’s language regularly switches between complex imagery and abrupt vulgar breaks. The profanity was changed to an equivalent that was both culturally acceptable and similarly expressive in the Ukrainian version. This method is the modulation, which preserves meaning while adapting it to the stylistic conventions of the target language. The same technique is seen in the translation

(4-s) "her body seemed to perform the act without her"

(4-t) “її тіло ніби виконувало цю дію без неї”

It reflects the sense of dissociation of the original through minimal but rhythmically parallel phrasing.

The novel's morphological layer also contains terms associated with the creepy and the terrifying. Alexis Henderson emphasizes physical immediacy by using tangible, often tactile words such as “cheek,” “mirror,” “cotton balls,” “kiss,” “flesh,” The translation preserves the bodily tone to preserve this visceral imagery. Examples of terms that do this include «щoka», «дзеркало», «ватні кульки», «поцілунок», «тіло». For example, the image of a lingering kiss accurately conveys the physical discomfort of the English words in

(5-s) “...she swore she could still feel the wet crescent of its kiss at the curve of her shoulder.”

(5-t) “...вона була впевнена, що все ще відчуває вологий слід її поцілунку на вигині свого плеча”

Here, the best way to convey the visceral texture of fear is through direct translation.

To maintain the scholarly atmosphere typical of the Dark Academia, the names of academic positions and organizations, such as “vice-chancellor,” “proctor,” “entry exam,” “academics and admin” have been retained throughout the text using their established Ukrainian equivalents - “віще-канцлер”, “інтерв’юер”, “вступний іспит”, “професура”. This choice of vocabulary demonstrates borrowing combined with modestly calqued construction, providing the target reader with a reality that is both culturally specific and understandable.

Translating the novel *An Academy for Liars* required careful balancing of the structural tendencies of Ukrainian and English at the syntactic level (Perlmutter, 1982). Vinay and Darbelnet argue that syntax functions as an “architecture of meaning,” acting as a mediator between the stylistic and literal levels of a text (2022). Alexis Henderson alternates between long, flowing

words that mimic an internal monologue and short, abrupt utterances that mimic shock or anxiety. The psychological texture of the novel is shaped by this cycle of expansion and contraction, which is important for the style of *The Dark Academy*, which linguistically combines crisis with introspection.

Alexis Henderson often uses long hypotactic patterns to illustrate the protagonist's state of mind. For example, the combination of subordinate clauses in the sentence:

(6-s) "The world tilted around her as she tried to steady her breath, counting each inhale like a prayer whispered in the dark."

(6-t) "Світ похитнувся навколо неї, поки вона намагалася вирівняти дихання, рахуючи кожен вдих, ніби молитву, прошепотілу в темряві."

It creates a rhythm of control and pause. The same impression of stopped motion is recreated by the grammatical parallelism and repetition of participial phrases in the Ukrainian translation. In this case, syntactic equivalence was achieved by imitating rhythm rather than using the same phrasal structure, ensuring that the translated sentence has the same rate of reflection.

Alexis Henderson often uses parataxis – a series of short, simple sentences connected by a sequence to reflect the fragmentation of the mind during times of heightened stress.

(7-s) "She ran. She didn't think. She didn't breathe. She only moved."

(7-t) "Вона бігла. Не думала. Не дихала. Лише рухалася."

The fast pace and emotional intensity of the source are preserved in phrasal correspondence to each other. In this case, the adaptation serves as a stylistic element that mimics the protagonist's feeling of shortness of breath and panicked heartbeat.

Henderson often uses non-finite verbs, such as participles and gerunds, to compress the action into imagery, which is another grammatical characteristic of his language.

(8-s) "Her hands trembling, she reached for the mirror, her reflection shaking in the glass like something alive"

(8-t) "Її руки тремтіли, коли вона потягнулася до дзеркала, а відображення в склі здригалося, немов живе."

Transposition was used to transform non-finite forms into finite sentences, while maintaining the visual simultaneity of the actions, since Ukrainian syntax does not provide for the same use of participial absolute constructions. This method preserves the chronological coherence of the scene, guaranteeing grammatical naturalness.

In the novel Alexis Henderson relies heavily on punctuation, which often symbolizes psychological disintegration. Dashes, colons, and ellipses can be used expressively in English to indicate pauses in thought or shifts in perception.

(9-s) "She wanted to scream—to break something—but only silence came,"

(9-t) "Вона хотіла закричати, зламати щось, але з її вуст вирвалася лише тиша."

A sequence of commas, which maintains rhythm and passion while adhering to Ukrainian punctuation norms, has been used in place of the English dash, which graphically dramatizes a pause. This is an example of syntactic-punctuation modulation, which uses tone and rhythm rather than visual mimicry to convey meaning.

Alexis Henderson also includes parallel constructions that create a poetic emphasis known as syntactic symmetry.

(10-s) "Every corridor whispered, every door remembered, every shadow waited"

(10-t) "Кожен коридор шепотів, кожні двері пам'ятали, кожна тінь чекала."

The hypnotic rhythm and cumulative intensity of the English text are maintained by the parallel syntax and the repetition of "кожен/кожна", which reproduce the anaphoric pattern. This method is consistent with Newmark's concept of semantic correspondence, in which grammatical symmetry reproduces stylistic influence (1988).

Finally, Alexis Henderson's syntax sometimes deviates from the standard order, causing discomfort, placing adjectives or adverbs in unexpected ways

(11-s) "Strange was the light in her eyes, colder than before."

(11-t) "Дивним було світло в її очах, холодніше, ніж раніше"

This inversion is reflected in the Ukrainian version, which uses the same adjective at the beginning. Alexis Henderson's lyrical alienation is preserved by preserving the inversion, not normalizing it. This choice reflects a foreignizing of syntax, deliberately maintaining structural tension to preserve the Gothic atmosphere of the Dark Academia.

Alexis Henderson's language functions not only through narrative meaning but also through rhythm, imagery, and mood, thus the stylistic level of translation in *An Academy for Liars* posed some of the most delicate and creative obstacles. It is said that in order for the target text to evoke a similar visual and emotional response, stylistic equivalence seeks to recreate "the author's personality and intent." Alexis Henderson's style can be characterized as lyrical Gothic, in which introspection merges with whimsy, and beautiful language coexists with horror. Thus, conveying this distinctive stylistic texture in Ukrainian required both semantic precision and aesthetic sensitivity.

Alexis Henderson uses vivid imagery in his writing to externalize mental processes.

(12-s) "Her reflection blinked, and for a moment, she could not tell which of them had moved first,"

(12-t) "Її відображення моргнуло, і на мить вона не змогла зрозуміти, хто з них рухнувся першим..."

In this example the mirror motif and syntactic rhythm of the original are reproduced in the translation. The tension between perception and hallucination is maintained through the repetition of visual verbs and the placement of "на мить". This illustrates how, despite syntactic changes, artistic fidelity can be achieved through parallel rhythm and semantic precision.

Alexis Henderson's use of sensory contrasts, which combine the psychological and physical aspects of fear, is another characteristic that distinguishes her approach.

(13-s) "he was sure she still felt the damp trace of his kiss on the curve of her shoulder"

(13-t) "Вона була впевнена, що все ще відчуває вологий слід його поцілунку на вигині свого плеча"

The poetic language and tactile images of the original text are preserved in the Ukrainian translation. Through careful lexical juxtaposition and melodic phrasing, a stylistic equivalence is achieved, reflecting the sensual rhythm and calm intensity of the English sentence.

In addition, the author's approach demonstrates melancholic prose through introspective verbs and slow, contemplative syntax. The contemplative tone and inner rhythm of the phrase

(14-s) "She felt like she was living the loose logic of dreams and wondered for a moment if this was a dream"

(14-t) "Вона відчувала, ніби живе уві сні, і на мить замислилася, чи це дійсно не сон"

The contemplative tone and inner rhythm are preserved in the rendition. A gentle, reflective pause is included to imitate the reluctant English modal sentence. This example demonstrates communicative equivalence, in which tone and rhythm are more important than structural imitation to ensure identical psychological impact.

The melancholic poetry of the text is another recurring stylistic element. Alexis Henderson often uses internal rhythm and repetition to create a melodic cadence in her texts.

(15-s) "The house smelled of polish and potpourri, the furniture gleaming beneath the soft light that filtered through lace curtains."

(15-t) "Стіни передпокою були обшиті панелями з того ж темного червоного дерева, що й підлога, а в будинку пахло поліроллю і попурі"

The translation maintains a perfect balance of sentences and the interplay of visual and olfactory images. The melodiousness of the English sentence is reproduced through the alliteration of «пахло – попурі» and «м'яким світлом – мереживні фіранки», illustrating how stylistic equivalence can develop organically within the phonetic resources of the target language.

At a pragmatic level, translation involves capturing the communicative purpose of speech, emotional tone, and interpersonal interaction in addition to its literal meaning (Ketelaars, Cuperus, Jansonius, & Verhoeven, 2010). In *An Academy for Liars*, conversation plays a crucial role in illuminating the characters' psyches and preserving the conflict between intelligence and weakness that is a hallmark of the Dark Academia style. Irony, emotional control, and awareness of hidden meaning were essential for Ukrainian translation. Each line of conversation was viewed as an act of psychological exchange, rather than a simple linguistic unit.

(16-s) "And the second?" Lennon asked, pressing for more.

"This interview."

"And the third?"

“The entry exam, but you shouldn’t worry about that,” said Benedict

(16-t) “- А другий? — запитала Леннон.

- Ця співбесіда.
- А третій?
- Вступний іспит, але тобі не варто про це турбуватися зараз...”

Benedict’s controlled responses and Lennon’s short, elliptical questions represent a practical conflict between control and curiosity. Benedict’s calm, explanatory tone conveys authority and control, while Lennon’s nervous anticipation is evident in the careful preservation of the choppy rhythm of “А другий? А третій?” This pragmatic interaction relies on an imbalance of power, which is accurately reflected in the Ukrainian language through formal address and concise syntax.

Alexis Henderson also uses indirect confession and emotional suppression in her speech. Pragmatic weight is evident in the silence that follows Lennon’s cautious response to Wyatt’s question.

(17-s) “You’re married?”

“Not yet,”

“I got engaged over the winter.”

“To Wyatt Banks?”

“Yes.”

“Tell me more.”

“About Wyatt?”

(17-t) “- Ти одружена?

- Ще ні...
- Я заручилася взимку.
- З Ваєтом Бенксом?
- Так.
- Розкажи мені детальніше.
- Про Ваєта?”

Using ellipses and a choppy rhythm, the Ukrainian performance maintains her inner restraint. Compared to a clear description, limited responses and pauses are more successful in evoking psychological distress and shame. This is an example of pragmatic modulation, which allows tempo and silence to convey emotional meaning.

(18-s) “I mean...I wanted to die. In fact, I planned to.”

(18-t) “Що ж... я хотіла померти. Я навіть планувала це зробити.”

During Lennon’s confession, another striking example can be seen. The hesitation and uncertainty are emphasized by the ellipsis and the repeated “я”. Her emotional realism is enhanced by the choice to preserve this structure in Ukrainian rather than compress it. Here, the phrase serves a therapeutic pragmatic purpose, exposing weakness while maintaining control as a balancing act important to the tone of the Dark Academia. Benedict adds a layer of restraint that avoids

sentimentality while conveying genuine concern in his sympathetic yet formal response, which conveys genuine concern.

(19-s) "I want to let you know that you're free to leave if this is too painful for you,"

(19-t) "Хочу, щоб ти знала, що ти можеш піти, якщо це для тебе занадто болісно,"

(20-s) "Before we begin, let me make you something to eat."

"I'm not hungry."

"And yet you must eat,"

(20-t) "- Перш ніж ми почнемо, давай я приготую тобі щось поїсти.

- Я не голодна.

- Тобі треба поїсти..."

Lennon's refusal to accept care is another example of a subtle emotional interaction. The pragmatic contradiction between concern and defiance is the driving force behind this interaction. The Ukrainian conversation maintains a conversational tone by using modal formulations that create both tension and intimacy (e.g., «треба», «не голодна»). The interpersonal intimacy that characterizes the emotional dynamics of the scene is preserved by the decision to maintain informal address (Tannen, 2007).

(21-s) "What did your father teach you to do to the starlings?"

"Crush their eggs," she whispered tonelessly, her cheeks flushed from the shame of it.

(21-t) "- Що він навчив тебе робити зі шпакками?

- Розбивати їхні яйця, - беземоційно прошепотіла вона, а її щоки почервоніли від сорому."

When Benedict questions Lennon about her father during the interview, pragmatic tension increases. Forced disclosure and emotional distance are the root causes of pragmatic conflict. Language and feeling are at odds, as seen in the addition of "беземоційно" and the description of her blushing cheeks. Although the narrative signal externalizes emotional grief, the confessional rhythm is maintained by the Ukrainian word order («розбивати їхні яйця»).

Overall, the pragmatic depiction of speech in Ukrainian translation required finding a balance between literal accuracy and emotional authenticity. The psychological reality of Alexis Henderson's characters is preserved in translation through modulation of tone, deliberate ellipsis, the alternation of formal and informal, and context-dependent rhythm. Language becomes a mirror of vulnerability, remorse, and strength, conveyed through subtext, rhythm, and silence rather than overt emotion. This strategy ensures that the pragmatic texture of *An Academy for Liars* has a controlled intimacy, moral ambiguity, and psychological depth, which resonates with the linguistic and cultural context of Ukrainian language.

An Academy for Liars was translated from English into Ukrainian using a variety of translation procedures and approaches to achieve a balance between cultural resonance, stylistic authenticity, and semantic correctness. I approached the translation as a linguistic and aesthetic endeavor, trying to preserve not only the meaning but also the unique emotional and atmospheric imprint of Alexis Henderson's language. No single style could fully convey the complexity of the

novel, as its influence lies in its artistic hybridity—the coexistence of poetry and horror, reason and madness. As a result, depending on the communicative purpose of each chapter, I used a hybrid approach, among which are (Molina & Albir, 2004):

1. Literal Translation
2. Transposition
3. Compensation
4. Established Equivalence
5. Explication
6. Reduction
7. Adaptation
8. Calque
9. Amplification
10. Inversion

The most popular methods at the lexical level were established equivalence and direct translation. When English and Ukrainian had similar syntactic and semantic structures, literal translation successfully captured rhythm and imagery.

(1-s) “The mirror trembled.”

(1-t) «Дзеркало здригнулося.»

The literal form preserves brevity and dramatic rhythm. To preserve the clarity and tone of Alexis Henderson's prose, I often translated Ukrainian structures literally when they naturally reflected English syntax and rhythm.

(2-s) “Her reflection staring back”

(2-t) «Її відображення дивилося у відповідь.»

I used transposition to achieve fluency in Ukrainian while preserving meaning by changing grammatical categories (e.g. from participles to finite participles). To preserve natural grammar, in Ukrainian the participle “staring” used in English is replaced by a finite participle “дивилося”.

(3-s) “Your name?” Her accent, thick and husky, was decidedly southern.

“Do follow me.”

(3-t) “- Ваше імечко?

Її акцент, густий і хрипкий, був явно людини з півдня.

- Пішли за мною.”

The stylistic inconsistency in the English text immediately conveys the social register and place of origin of the speaker. However, the “southern” accent has no exact analogue in the Ukrainian language. The socio-emotional function such as the coziness and subtle rustic sophistication that the word “southern” suggests would be lost if this feature were conveyed physically.

I have used compensation through lexical and grammatical decisions that produce a similar shift in tone in the Ukrainian language to preserve this stylistic impression.

(4-s) “potpourri”

(4-t) “попури”

To maintain clarity, I used an established equivalent Ukrainian translation.

(5-s) “Surely, Lennon thought, downing a bottle would do the trick.”

(5-t) “Звичайно, Леннон подумала і про те, що алкоголь може допомогти впоратися зі зрадою.”

When a literal translation might confuse Ukrainian readers, I have appealed to certain culturally or psychologically hidden facts. The power dynamics suggested in the original are supported by direct comparison in Ukrainian.

(6-s) "She'd sent wax-sealed invites across the country to her family members and a few seat-filler friends."

(6-t) "Вона розіслала запрошення з восковими печатками своїм родичам і кільком друзям по всій країні."

The original term "seat-filler friends" refers to the fact that these friends were asked to fill in the blanks and create the desired impression, rather than through any real connection. This sardonic implication regarding the true nature of this relationship was lost (or reduced) in translation (Golden, 2023).

(7-s) “By the end of that semester, the first of her sophomore year, she found herself in a psychiatric ward, where she would remain for eight weeks.”

(7-t) “До кінця того семестру, першого на другому курсі, вона потрапила до психіатричної лікарні, де пробула два місяці.”

Although eight weeks is exactly two months, translating it as "два місяці" is a stylistic decision to use a round, common unit of time that is easier to understand and fits better in conversation than specifying an exact number of weeks. Choosing a more common time frame facilitates adaptation.

(8-s) “...and she'd made a deposit on the venue and secured a film photographer...”

(8-t) “...внесла завдаток за місце проведення весілля і найняла кінофотографа...”

Since in the translation the two components of the English compound noun word for word were used while preserving the structure of the compound noun, it can be identified as a calque. "Кінофотограф", which literally translates as "film-photographer" or "cinema-photographer," fully mimics the morphological structure of the original English phrase to identify a photographer who uses analog film.

(9-s) “So, when Wyatt invited her to move to Denver, Colorado, where he had taken a job as a professor in the University of Colorado’s MFA program...”

(9-t) “Тож, коли Ваєт запросив її переїхати до Денвера, в штат Колорадо, де він влаштувався на роботу професором у магістерській програмі образотворчих мистецтв Університету Колорадо...”

I decided to clarify the meaning of the acronym MFA, which stands for “Master of Fine Arts.” Since it adds explicit information that was only implied by the English acronym, it is an amplification strategy. The expansion ensures that readers who are not familiar with the acronym

MFA (Master of Fine Arts) will immediately understand the level of the program and the academic context.

(10-s) "You know, it's not the cold that kills them," he said, as if to absolve himself."

(10-t) "Знаєш, їх вбиває не холод, — сказав він, ніби виправдовувався."

In this case, the Ukrainian text uses a typical stylistic inversion in conversation tags. In the source text, it was a subject (he) followed by a verb (said), while in the target text it was a verb (сказав) followed by a subject (він).

Foreignization is the main translation strategy used in the Ukrainian translation of *An Academy for Liars*, along with some partial domestications. Foreignization allows to preserve the linguistic and cultural uniqueness of the original material by emphasizing its foreign origin rather than modifying it according to the expectations of the target culture. Character names such as Lennon and Benedict are transliterated rather than replaced, while English cultural and academic indicators such as Drayton College and Vice-Chancellor are consistently retained. The authentic Anglo-American academic environment that characterizes the style of *Dark Academia* is preserved through this choice. At the same time, limited domestication is used on the stylistic and pragmatic levels to guarantee emotional accessibility and fluidity. This combination of techniques allows the translation to appear natural in Ukrainian while maintaining cultural authenticity. The final text effectively balances reader-centered clarity with foreign cultural texture, presenting the academic yet emotionally impactful qualities of the *Dark Academia* style.

In literature, proper names serve as transmitters of cultural, symbolic, and stylistic information, in addition to being identifiers (Ahieieva-Karkashadze, n.d.). Names in literary works often affect tone, context, and characterization; therefore, the translator must consider both their referential and connotative aspects. Alexis Henderson used proper names in *An Academy for Liars* both to reflect the social and psychological status of her characters and to enhance the Gothic academic atmosphere. Phonetic accuracy, cultural recognition, and artistic impact must be balanced when translating these names into Ukrainian.

Most of the personal names "Lennon Carter, Wyatt, Benedict, Vera, and Dr. Liddell" have been preserved in their original English forms through transcription method rather than translation. The concept of foreignization is reflected in this choice, which maintains the authenticity of the text and the cultural uniqueness of the Anglo-American setting. For example, the name "Lennon" has cultural connotations of sensitivity and defiance. Its foreign tone is preserved, and its stylistic weight is made apparent to readers by its phonetic translation as "e". In the same vein, the phonetic uniqueness of Wyatt and Benedict has been preserved without unnecessary modification when they are transliterated as "Баєт" and "Бенедикт".

The following dialogue is an interesting example of how the translator used proper names creatively:

"I'm Benedict. Just like the breakfast dish."

— «Я Бенедикт. Як яєчня.»

A light-hearted, self-aware joke about eggs Benedict, a popular English breakfast dish, was made in the original text by the character Benedict. The cultural familiarity with Anglo-American cuisine and the connection of the name Benedict with the name of the dish are sources of humor. The translator uses cultural substitution and pragmatic adaptation to compensate for the lack of

idiomatic associations in Ukrainian culture. The specific cultural allusion is replaced, but the light-hearted tone and funny meaning of the expression "Як яєчня" are preserved in the term. This method avoids unnecessary cultural explanations while maintaining the lightheartedness of the script and the somewhat self-deprecating humor of the character.

However, a more careful approach was required to the selection of institutional and toponymic names. Since translating or replacing the name "Drayton College" would have compromised the authenticity of the fictional setting, it was retained in its original form "Коледж Джейтон". Since Drayton's name evokes the classical connections to Britain and the Ivy League, which are important to the Dark Academia style, keeping it in English further emphasizes the aristocratic and alien mood of the novel. Since the English word "college" (коледж) denotes a certain institutional culture - a culture of residence, exclusivity, and ritual - which has no direct analogue in Ukrainian educational institutions, the word "college" was transliterated rather than translated as "університет" or "інститут".

Academic titles and honors added another layer of complexity. Words like "Vice-Chancellor," "Proctor," "Dean," and "Admissions Committee" are indicators of tradition and hierarchy. Depending on the degree of cultural transparency, I alternated between tracing and adaptation in these situations. As a result, the title "vice-chancellor" was changed to "пропекторка" a tracing that preserves institutional formality and reflects usage in international academia, and the title "proctors" was changed to "екзаменатори," emphasizing their supervisory function rather than the official British title.

An Academy for Liars used a two-pronged approach to translating proper names: foreignization for institutional and personal names to preserve cultural context, and adaptation for functional or symbolic allusions to ensure clarity of interpretation. The Ukrainian version was able to maintain both authenticity and readability through this combination. Recreating the world of Alexis Henderson's Dark Academia, where language, culture, and identity are combined in a delicate balance between exotic appeal and emotional familiarity, proper names were included as cultural markers.

As a symbol of the Dark Academia aesthetic, the title "An Academy for Liars" captures the central idea and visual atmosphere of Alexis Henderson's book. In this literary vein, the concept of "academy" serves not only as a physical institution but also as a metaphorical place as an ivory tower where morality, ambition, and intellect coexist. Alexis Henderson's use of the word "academy" instantly places the story within the typical Dark Academia topography of hallowed lecture halls that conceal secrets behind their gleaming facades. By juxtaposing it with the word "liars," an irony and subversion are introduced that undermines the idealized notion of academic purity and exposes its fundamental hypocrisy, vanity, and self-deception.

Thematically, the term reflects the duality that characterizes the Dark Academia: a search for truth through beauty, overshadowed by the inevitability of corruption. Alexis Henderson's "Academy" becomes a symbolic stage where knowledge is intertwined with dishonesty, reminiscent of Gothic stories and ancient tragedies, where moral collapse is the result of intellectual ambition. Thus, the aesthetic of contradiction at the heart of the genre is embodied in the oxymoronic combination of academia and liars: enlightenment tainted by obsession, sophistication linked to degradation.

From a stylistic perspective, the rhythmic harmony and laconicism of the title reflect the linguistic economy of Gothic iconography. Its beautiful yet abstract language demands philosophical interpretation, prompting the reader to ponder the nature of identity, authenticity,

and truth, which are the three central themes of the Dark Academia. This ambiguity is preserved in the translation, contrasting institutional formality with moral depravity. The sarcasm and serious tone of the original are retained in the Ukrainian translation, which enhances the dark intellectual atmosphere of the text. As a result, the title functions as a conceptual microcosm of the entire book, capturing its moral conflict, psychological depth, and artistic essence in a way that is fully in keeping with the tradition of the Dark Academia style.

CONCLUSIONS

The complexity and difficulty of translating a work influenced by the style of the Dark Academia is illustrated by the Ukrainian translation of Alexis Henderson's *An Academy for Liars*. The complex mix of psychological tension, introspection, and gothic atmosphere in this book requires the translator to go beyond simple word substitution and engage with the deeper artistic, cultural, and emotional aspects of the story. The translation process demonstrated how meaning, tone, and symbolism are intertwined in Alexis Henderson's prose, and how each of these components must be preserved to preserve the integrity of the original work through careful study of the lexical, syntactic, stylistic, and pragmatic levels.

The Ukrainian translation successfully conveys the atmospheric complexity of the novel and its particular tension between beauty and decay, using a variety of translation approaches, including transposition, amplification, compensation, and reduction. To convey the spirit of the Dark Academia style, special attention was paid to realities, academic language, symbolic images, and psychologically rich discourse. To provide Ukrainian readers with the same emotional and intellectual resonance as the readers of the original work, the translator's work went beyond linguistic correctness and encompassed the reconstruction of mood, rhythm, and artistic nuances (Stewart, 2018).

The most commonly used methods include:

- Established Equivalent (20%): Maintaining semantic and stylistic parity where direct equivalents exist.
- Adaptation (20%): Adjusting cultural references, institutional names and time units for target audience.
- Literal translation (15%): Direct structural and semantic mapping.
- Transposition (10%): Modifying sentence structures or grammatical classes for natural Ukrainian speech.
- Amplification (10%): Expanding acronyms or adding relevant contextual information.
- Description (9.8%): Using descriptive language to depict complex visual or cultural objects.

Other translation techniques are detailed in Appendix A.

The translation demonstrates that translation is a creative and analytical process that requires finding a balance between originality and cultural adaptation. The methods used in this project show how translation can preserve cultural identity while ensuring accessibility and readability. The project also highlights how important it is for translators to approach works that rely primarily on atmosphere and stylistic hybridity with awareness, sensitivity, and methodological flexibility. Ultimately, by presenting a contemporary example of the Dark Academia style and showing how this aesthetic can be successfully presented in a different linguistic and cultural context, the translation of *An Academy for Liars* expands the Ukrainian literary space.

REFERENCES

1. Adriaansen, R. J. (2022). *Dark academia: Curating affective history in a COVID-era internet aesthetic*. *International Public History*, 5(2), 105–114.
2. Ahieieva-Karkashadze, V. O. *The etymology of the English names and the peculiarities of their translation from English into Ukrainian*.
3. Bezooijen, R. Van, & Gooskens, C. (1999). *Identification of language varieties: The contribution of different linguistic levels*. *Journal of Language and Social Psychology*, 18(1), 31–48.
4. Chernetsky, V. (2011). Nation and translation: Literary translation and the shaping of modern Ukrainian culture. In *Contexts, subtexts and pretexts* (pp. 33–54). John Benjamins Publishing Company.
5. Fleming, P. (2021). *Dark academia: How universities die*. Pluto Books.
6. Golden, J. L. (2023). *The Power of Dark Academia: Exposing the Violent Relationship Students Have with the Academy*. The University of North Carolina at Greensboro. URL: <https://www.proquest.com/openview/8f13da772b4ae27758637be8c4314cf1/1?pq-origsite=gscholar&cbl=18750&diss=y>
7. Hogle, J. E. (Ed.). (2002). *The Cambridge companion to Gothic fiction*. Cambridge University Press.
8. Ketelaars, M. P., Cuperus, J., Jansonius, K., & Verhoeven, L. (2010). Pragmatic language impairment and associated behavioural problems. *International Journal of Language & Communication Disorders*, 45(2), 204–214.
9. Klingenberg, C. P. (2014). Studying morphological integration and modularity at multiple levels: concepts and analysis. *Philosophical Transactions of the Royal Society B: Biological Sciences*, 369(1649), 20130249.
10. Кочерган, М. П. (2002). *Вступ до мовознавства*. Академія.
11. Korunets, I. V. (2007). *Contrastive typology of the English and Ukrainian languages*.
12. Leech, G. N., & Short, M. (2007). *Style in fiction: A linguistic introduction to English fictional prose* (No. 13). Pearson Education.
13. Molina, L., & Hurtado Albir, A. (2004). Translation Techniques Revisited: A Dynamic and Functionalist Approach. *Meta. Translators' Journal*, 47(4).
14. Newmark, P. (1988). *A textbook of translation* (Vol. 66, pp. 1–312). New York: Prentice Hall.
15. Nguyen, M. (2022). Nostalgia in dark academia. *East-West Cultural Passage*, 22(1), 54–72.
16. Perlmutter, D. M. (1982). Syntactic representation, syntactic levels, and the notion of subject. In *The nature of syntactic representation* (pp. 283–340). Dordrecht: Springer Netherlands.
17. Safi, S. H., & Nasser, L. A. (2022). Introduction to The Model of Vinay and Darbelnet in Translation: Basics and Comparisons. *College of Basic Education Researches Journal*, 18(3).
18. Shen, D. (2023). Stylistics and narratology. In *The Routledge handbook of stylistics* (pp. 201–216). Routledge.
19. Spooner, C. (2007). *Contemporary gothic*. Reaktion Books.
20. Stewart, G. (2018). *The Value of Style in Fiction*. Cambridge University Press.

21. Tannen, D. (2007). *Talking voices: Repetition, dialogue, and imagery in conversational discourse* (Vol. 26). Cambridge University Press.
22. Włodarczyk, M. B. (2023). *Dark Academia – ‘anesthetic aesthetic.’ Internet visions of academia in times of crisis in Western higher education* (Master’s thesis). University of Bergen.
URL: https://bora.uib.no/bora-xmlui/bitstream/handle/11250/3098815/Wlodarczyk_MasterThesis_DarkAcademia.pdf?sequence=1
23. Zaveri, S. (2023). The Rise of the Dark Academia Movement: An exploration of the role of digital platforms in the creation of popular culture. *Sophia LUMINOUS*, 1(1), 6–13.

Appendix A
CHART OF TRANSLATION TECHNIQUES

